

ΣΑΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΣΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΠΛΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΕΝΑΡΕΤΟΥ ΘΕΟΦΩΤΙΣΤΟΥ
ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΗ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΙΩΒ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Μ., (1929-2004)

Αναστάσιος Μ. (1929-2004)

Λίγα βιογραφικά

Παιδική ηλικία

Για την περιφρόνηση και τους πειρασμούς

Για την Οικογένεια

Για την εγκράτεια

Για την προσευχή

Για την πίστη

Για Πίστη και Ευαγγέλιο

Για την πρόνοια του Θεού

Για την μετάνοια και συχώρεση αμαρτιών

Για την μνήμη θανάτου και το μαρτυρικό του τέλος

Σημείωμα εκδότου

Η του Θεού άπειρη φιλανθρωπία ευδόκησε, ώστε να φανερώσει έναν άγνωστο κρυμμένο εκλεκτό δούλο του, που διέθετε ακλόνητη πίστη και αγάπη στον αναμάρτητο Χριστό και υπηρετούσε το θέλημα του Θεανθρώπου με την καρδιά του. Πρόκειται για τον αξιομακάριστο εν Χριστώ αδελφό Αναστάσιο από ένα χωριό της Μακεδονίας μας που μετατέθηκε από την στρατευμένη Εκκλησία στην θριαμβεύουσα στις 30 Αυγούστου του 2004.

Θέλοντας ο Κύριος να αποκαλύψει τον εργάτη της αρετής, να μας στηρίξει πνευματικά και να επιβεβαιώσει ότι *«Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα ο Αυτός και εις τους αιώνας»* (Εβρ. 13, 7), και *«ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»* (Ιωάν. 15, 5), έστειλε κοντά του ένα φιλόχριστο άνθρωπο, ο οποίος στις συχνές επισκέψεις του στον ασθενή Αναστάσιο, έκανε διάφορες πνευματικές ερωτήσεις για να ωφελείται ψυχικά. Βλέποντας, όμως, τα λεγόμενα του πως έχουν θεϊκή σοφία και χάρη Θεού, και από φώτιση Θεού, σημείωνε σε πρόχειρα χαρτιά τις απαντήσεις που έδιδε ο φωτισμένος και μαρτυρικός αυτός άνθρωπος του Θεού.

Μετά την εκδημία του ευλογημένου Αναστασίου έβαλε σε κάποια σειρά τις σημειώσεις του για προσωπική του χρήση.

Κατά θέληση, όμως, Θεού έλαβαν γνώσιν αυτής της θεοφιλούς εργασίας οι εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη» και, κατόπιν συνεννοήσεως με τον κοπιάσαντα αδελφό, κρίθηκε χρήσιμο όπως δει το φως της δημοσιότητας προς δόξαν του ζώντος Τριαδικού μας Θεού, τιμήν του αφοσιωμένου δούλου Του Αναστασίου και πνευματική ωφέλεια των καλοπροαίρετων αναγνωστών.

Ευχής έργο όχι μόνον προσεκτικά να μελετήσουμε αυτές τις φωτεινές εμπειρίες, αλλά και να μαθητεύσουμε στα όσα θεοδίδακτα μας καταθέτει ο στολισμένος με δωρεές, αρετές και καρπούς του Αγίου

Πνεύματος δούλος Του Αναστάσιος, ο οποίος εφάρμοζε στην πράξη το Ευαγγέλιο και ζούσε ως ουρανοπολίτης εδώ κάτω στην πρόσκαιρη ζωή.

Τέλος μετά Θεόν εκφράζουμε θερμές ευχαριστίες και στον εν Χριστώ αδελφό που διέσωσε μέρος από τον πνευματικό θησαυρό του μεταστάντος, και ευχόμεθα από τον Κύριο να λάβει πλούσια την αντίδοση του κόπου της αγάπης του και της πνευματικής ελεημοσύνης.

Πάντα χορηγεί το Πνεύμα το Άγιον βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν edίδαξε, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τον θεσμό της Εκκλησίας. Ομοούσιε και ομόθρονε, τω Πατρί και τω Υιώ, Παράκλητε δόξα σοι.

(Στιχηρόν Ίδιόμελον του Εσπερινού της Πεντηκοστής).

Σημείωσις: Το τεύχος αυτό διανέμεται δωρεάν προς παρηγορία και στήριξη θλιβομένων συνανθρώπων μας από χρόνιες παθήσεις, από τις εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη».

Πληροφορίες στο τηλ. 2310.212659 και σε ώρες καταστημάτων.

Αναστάσιος Μ. (1929-2004)

Ο Θεός διάλεξε τους απλοϊκούς που ο κόσμος θεωρεί μωρούς για να καταντροπιάσει τους σοφούς. Και εξέλεξε όσους ο κόσμος θεωρεί ανίσχυρους για να ντροπιάσει τελικά εκείνους που έχουν κοσμική δύναμη, και διάλεξε ο Θεός εκείνους που έχουν άσημη καταγωγή και τους περιφρονημένους κι εκείνους που τους θεωρούν τόσο τιποτένιους σαν να μην υπάρχουν καν, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι. Και τούτο για να μην μπορεί να καυχηθεί ενώπιον του Θεού κανείς απολύτως.

(Α Κορινθίους α; 27)

Τα ανωτέρω αρμόζουν για τον ταπεινό και πολυβασανισμένο, μακαριστό κ. Τάσο, ο οποίος με την έμπρακτη πίστη του στον Χριστό, είχε λάβει πολλά ουράνια χαρίσματα. Γεννήθηκε τον Δεκέμβριο του 1929 στην Κ....., ένα χωριό μικρό κοντά στην λίμνη

Από μικρό παιδί μπήκε στην βιοπάλη, ήταν ορφανός από πατέρα από την ηλικία των τριών ετών. Στην αρχή ήταν τσομπανάκος, Μετά στα χωράφια, αργότερα στις οικοδομές, χαμάλης σε αποθήκες, καλλιεργητής σε λαχανόκηπους, πλανόδιος μανάβης. Όπως έλεγε ο ίδιος σε ηλικία 16 ετών, σκέφτηκε, ποιο δρόμο να πάρει κι από τότε, έπεσε στο βήμα του Χριστού, στο Ευαγγέλιο, νιώθοντας «σαν επιστρατευμένος». Όταν συναντιόνταν στα βουνά μ' έναν άλλον πιστό βοσκό τον κ. Νεοκλή, φώναζε ο ένας τον άλλον, σαν σύνθημα και σαν χαιρετισμό. Αγαπάς τον Χριστό; -Ναι, τον αγαπώ! Με την πρώτη ευκαιρία πουλά ένα γομάρι κι αγοράζει μία Καινή Διαθήκη, απ' αυτές που κυκλοφορούσαν τότε σε παράφραση στην καθομιλουμένη. Αυτό το βιβλίο το έκανε κτήμα του, ώστε να το πονά και να κλαίει γι' αυτό. Είχε γίνει τόσο βίωμα του, ώστε όταν

μιλούσε ανέφερε πάντα κάτι απ' το Ευαγγέλιο, δύο κεφάλαια μάλιστα τα έλεγε με την αργόσυρτη παιδική φωνή του απ' έξω: τούς Μακαρισμούς από το κατά Ματθαίον, και από το κατά Ιωάννη το 14ο κεφάλαιο «μη ταραζεται η καρδιά σας... Πιστέψετε εις τον Θεόν και εις εμέ πιστέψετε... στην οικία του πατέρα μου είναι πολλά οικήματα...». Είχε βαθιά αγάπη για την Εκκλησία, για τις ακολουθίες της, τα μυστήρια της. Η λατρεία του Θεού είναι λαχτάρα, έλεγε. Σε ανάπαυε και μόνο που τον έβλεπες γιατί μιλούσε το παράδειγμα του, πρᾶος, ανεξίκακος, εργατικός, πονόψυχος. Επειδή είχε ζήσει μες στα βουνά από μικρό παιδί, κατανοούσε άπταιστα τα χωρία εκείνα, τις παραβολές ιδίως του Ευαγγελίου που έχουν σχέση με την αγροτική ζωή κι έδινε με χαριτωμένο τρόπο παραδείγματα απ' τη ζωή στη φύση. Διδακτός Θεού, πράγματι, γιατί σχολείο ούτε τρεις τάξεις δεν πρόλαβε να πάει, κι έλεγε πράγματα που νόμιζες πως είχε διαβάσει πατέρες της Εκκλησίας ενώ αυτός το μόνο που είχε διαβάσει ήταν τα τέσσερα ευαγγέλια απ' την παλιά, φθαρμένη μα τόσο αγαπημένη του Καινή Διαθήκη. Μα δεν έλεγε μόνο, αλλά και τα εφάρμοζε στην πράξη με την βοήθεια της προσευχής. Έλεγε, αχ Θεέ μου, καθάρισε με από τα κρύφια κι άθελα μου, που βρίσκεται στον 18ο Ψαλμό, (εκ των κρυφίων μου καθαρισόν με) αλλά και στο Γεροντικό: «Κύριε, εκ των κρυφίων μου καθαρισόν με για να μην ντροπιάζομαι στην προσευχή μου».

Στα σαράντα του χρόνια τον βρήκε το «ζάχαρο» που το έλεγε ευλογία. Δέχτηκε την αρρώστια αυτή με τις πολλές επιπλοκές σαν έναν απαραίτητο σταθμό στην ζωή του. Δεν διέκοψε την εργασία του, παρά την ειδική αγωγή (ινσουλίνες, δίαιτα σχετική, συχνούς εργαστηριακούς ελέγχους), αντιθέτως, δούλεψε ως τα 67 χρόνια του σκληρά, με την τσάπα, το φτυάρι, τα ποτίσματα στους μπαξέδες που νοίκιαζε, γιατί δεν είχε χωράφια δικά του. Όταν γινόταν η σοδειά, γυρνούσε στο χωριό με το κάρο κι αργότερα μ' ένα χειροκίνητο καροτσάκι με τρεις ρόδες και διαλαλούσε, με την αθώα παιδιάστικη φωνή του, την μαναβική του. Πάντα έβαζε στη σακούλα του αγοραστή περισσότερα απ' όσα ζύγιζε, χῶρια που πήγαινε σε αναγκασμένους κι άφηνε κρυφά τα καλύτερα απ' τα προϊόντα του μόχθου του. Έπαθε πολλές φορές κόμα από υπεργλυκαιμία και το αντίθετο από υπογλυκαιμία, με νοσηλείες σε νοσοκομεία. Λόγω διαβητικής αγγειοπάθειας έπαθε γάγγραινα στο αριστερό πόδι που είχε συνέπεια να του το κόψουν κάτω απ' το γόνατο, ενώ σε λίγο τυφλώθηκε, λόγω διαβητικής αμφιβληστροπάθειας. Έτσι καθλώθηκε, έγκλειστος τα τελευταία 7 χρόνια της ζωής του στο δωμάτιο του «μόνος μόνω Θεώ», Μετακινούμενος μόνο μέσα στο σπίτι μ' ένα αναπηρικό καροτσάκι, ενώ και στο άλλο πόδι εμφανίστηκαν έλκη, οιδήματα, μελανά δάχτυλα από γάγγραινα, που του έφερνε πόνους. Κάποτε ένιωθε σαν να του πριονίζουν το πόδι, ενώ δεν έλειπαν οι πόνοι και στο ακρωτηριασμένο - αυτό που ονομάζεται ιατρικώς «φάντασμα μέλος». Όταν όμως τον ρωτούσες τι κάνει, έλεγε, καλύτερα εδώ μέσα, ίσως άμα ήμουν στο πλατάνι, στην πλατεία, να αμαρτανόμουν. Κι έτσι, στην ησυχία, έφτανε στην απαραίτητη γι' αυτόν αυτοσυγκέντρωση και στην πιο αγαπημένη του ενασχόληση, την προσευχή, που τον τραβούσε σαν μαγνήτης.

Προσεκτικός στα λόγια, ποτέ κατάκριση, αυτός που τόσα χρόνια είχε να βάλει γλυκό στο στόμα του, ποτέ δεν έβγαλε λόγω πικρό για κάποιον ή να ρίξει κάπου μία σκιά, κι όλα αυτά άπιαστα χωρίς να σου δίνει την εντύπωση ότι αυτολογοκρίνεται ή κάτι άγνωστο εντελώς σ' αυτόν, να υποκρίνεται. Δες κι είχε υπ' όψιν του τις συμβουλές του Αποστ. Παύλου στον Τιμόθεο και στον Τίτο, που δεν τις είχε διαβάσει: «να έχεις νήψη σε όλα, κακοπάθησε, κάμε έργο Ευαγγελιστού, να είσαι άμαχος, επιεικής, πρᾶος». Τα πρωινά άκουγε, (από τότε που σταμάτησε να δουλεύει, γιατί προηγουμένως ζυπνούσε απ' τα χαράματα) από τον σταθμό της Λυδίας το συναξάρι του αγίου της ημέρας και ακούγοντας το ήταν σε κατάνυξη και περισυλλογή. Δες πως είναι η πίστη μας ζωντανή, έλεγε, και στο τέλος ακούγοντας το τροπάριο του αγίου, χαιρόταν. Χαρμολύπη!

Τούς τελευταίους μήνες της ζωής του ήρθαν απανωτές οι επιπλοκές της χρόνιας πάθυσής του κι έγιναν πολλές εισαγωγές σε πολλά νοσοκομεία: πνευμονικό οίδημα με ορθόπνοια βασανιστική, σθηθαγωγικές προσβολές, εμφράγματα σιωπηλά και φανερά, και από κοντά αφόρητοι πόνοι στο γαγγραινιασμένο πόδι, με το ζάχαρο να απορυθμίζεται συχνά, τρυπημένος πόσες χιλιάδες φορές για τις ενέσεις ινσουλίνης, για τις αναλύσεις, σε ράντζα, σε θαλάμους και στην εντατική και από εκεί που ήταν σοβαρά να αναλαμβάνει πάλι. Χαρακτηριστικά ο διευθυντής μιας καρδιολογικής κλινικής είπε απορώντας, πως «αυτός είχε μία μη αναμενόμενη βελτίωση». Και ο κ. Τάσος σαν άνθρωπος που μπαινόβγαινε σε νοσοκομεία, με φορεία και ασθενοφόρα, είχε βέβαια τα σημάδια της κόπωσης, την έγνοια ότι κουράζει τους άλλους, μια που εξαρτιόταν στις κινήσεις του, όμως στο πρόσωπό του, στην συμπεριφορά του, ήταν έκδηλος ο καρπός του Αγίου Πνεύματος: αγάπη και ενδιαφέρον για όλους, πίστη, ανεκτικότητα, υπομονή, εγκράτεια. Εγκράτεια σε όλα, στη γλώσσα, στην τροφή του που στην περίπτωσή του ήταν κυριολεκτικά και το φάρμακό του. Τηρούσε τις νηστείες και όταν περίμενε να μεταλάβει, όπως όρισε ο ξομολόγος, περίμενε νηστικός ώσπου να 'ρθει ο

παπάς. Μετά την απόλυση, έβλεπες ότι είχε απόπνοια οξόνης λόγω του διαβήτη, και περίμενε με πόθο την Θεία Κοινωνία που μ' αυτήν «παίρνουμε, όπως έλεγε, μερτικό απ' τον Χριστό».

Κι αφού καθάριστηκε σαν το χρυσάφι στο καμίνι των θλίψεων με την υπομονή, έφτασε τις τελευταίες ημέρες της ζωής του να λέει: «Αχ Θεέ μου, σώσε με! Αχ Θεέ μου, συγχώρεσε με! Δώσε μου δύναμη και κουράγιο τ' όνομα σου να 'χω στην καρδιά μου. Αχ! τίποτα δε θέλω άλλο...». Και τις επόμενες ημέρες δεν παρακαλούσε για τον εαυτό του αλλά έλεγε με φωνή ικετευτική, σαν σε παράκληση, ενώ το ίσο το κρατούσε ο βόμβος απ' το μηχάνημα που του έδινε οξυγόνο.

- Αχ Θεέ μου, σώσε την ανθρωπότητα..., Θεέ μου σώσε την ανθρωπότητα..., σώσε την ανθρωπότητα... και νόμιζες ότι βρισκόταν αλλού...

Και τώρα, εκεί που βρίσκεσαι, αγαθέ και χαριτωμένε κ. Τάσο, στην ουράνια αγαλλίαση, εσύ που δεν γνώρισες μάταιες χαρές του κόσμου τούτου, αλλά τις δωρεές της χάριτος, αιωνία σου η μνήμη....

Αληθινά, είναι ένα πράγμα θαυμαστό, με την πίστη του Χριστού να γίνεται ο άνθρωπος πνευματικός σε όλα κι ακόμα κι ο πιο απαίδευτος «ο τσομπάνος».

(Φ. Κόντογλου)

Λίγα βιογραφικά

Ο κ. Τάσος (Αναστάσιος) Μ. γεννήθηκε το 1929. Το 1932 πέθανε ο πατέρας του σε ηλικία 37 χρονών από «πούντα». Η καταγωγή του ήταν από στο Σχολάρι της Θράκης. Ήταν θεοσεβούμενος και είχε αγοράσει από ένα μετόχι την εικόνα των Αγίων Αναργύρων και την έφερε στην εκκλησιά του χωριού. Η μητέρα του ήταν κι αυτή Θρακιώτισσα από το Νηχώρι, κοντά στην Ραιδεστό, γέννησε 6 παιδιά. Όπως αφηγείται ο ίδιος, «Από μικρός πέρασα μαρτύρια. Ήμουν έως 2 χρονώ, αβράκωτος, με φουστανάκι τότες μας είχαν, και πήγα κι έπεσα πάνω στην πυροστιά. Τότες νε φάρμακα... νε τίποτα... Με πρακτικά να με γιατρέψουν! Επειδή ήμασταν 5 ορφανά, εμένα το τελευταίο μ έδωκαν για υιοθεσία σ ένα διπλανό χωριό. Ήμουν δίδυμος μ έναν αδελφό μου που γεννήθηκε πολύ ζωηρός, μπαμπάτσικο μωρό λέγανε, ενώ εγώ ήμουν σα ψοφίμι, ζαλίμι με λέγαν! Εκείνο το βύζαιναν, εμένα μ είχαν παραπετάξει, μα ο πατέρας με λυπόταν και μου 'δινε λίγο λαδάκι με ζάχαρη. Περιφρονημένος ήμουν από μικρός. Και πεθαίνει εκείνο το κατάγερο και μνήσκω εγώ! Γι' αυτό να λέμε πόσος ντουινιάς πέρασε απ' αυτήν την γης, τι 'ναι τα χρόνια, σα μία μέρα, σαν ένα κύμα... Να λέμε ήμαρτον, συχώρεσε μας Κύριε, χορτάρια είμαστε. Μ' έδωσε η μάνα μου ένα κομμάτι πίτα, είχε το ταψί μπροστά εκείνη την ώρα, και έγινε η υιοθεσία! Δυόμισι χρονώ να 'μωνα τότε που με δώκαν ορφανό σε ξένα χέρια...

Με πήρε σα κουτάβι με κλειστά μάτια ο πατριός να με πάγη στο άλλο χωριό. Με πήγε κατευθείαν στο καφενείο. Εκεί μέσα 4-5 καρέκλες κι εγώ ούτε να κλάψω, να παραπονεθώ κι έλεγε ο πατριός μου στον κόσμο εκεί μέσα πως με πήρε για παιδί του. Μετά με πήγε στο σπίτι του. Δεν είχαν αυτοί παιδιά. Με δείχνει την γυναίκα του, αυτήν θα λες μητέρα, εμένα θα με λες πατέρα. Ναι, Ναι! Αυτή όμως η γυναίκα του ήταν σα τσαγκάδα (προβατίνα που όταν γεννά δεν παίρνει κοντά τα αρνάκια της). Με χτύπαγε αλύπητα, για σκοτωμό. Από το ξύλο, μία μέρα βάφτηκαν τα σανίδια της παράγκας όλο αίμα. Ύστερα από λίγο έφτασε αυτός. - Τι 'ναι; -Μ' έδειρε η μάνα! Τότε κι αυτός άρχισε να δέρνει αυτήνα. Ώσπου με τα πολλά κάτι γειτόνοι ειδοποίησαν τη μάνα μου, θα σκοτώσει αυτή το παιδί, τρέχα! Κι ήρθε και μ' αρπάζει αβράκωτο, κρυφά, απ' την αυλή. Την άλλη μέρα ήρθε αυτός για να με ξαναπάρει μα οι δικοί μου μ' έκρυψαν.

Όλη η ζωή μου γεμάτη είναι με θαυμαστά, από τότε που ήμουν τσομπανάκος μέχρι και τώρα. Τα σπίτια μας ήταν παλιά, τούρκικα, σαν αχούρια. Με λάσπη και κοπριά για ντουβάρια, με άχερο μέσα, με ραγάζια (καλάμια), πλεγμένα σαζιά. Τότε η ζωή ήταν απλή. Παλιά ο κόσμος μ ένα παραμύθι το βράδι κοιμόταν πολύ ευχαριστημένος. Τώρα δε παρηγοριέται με τίποτα. Τότε ζούσαμε σαν αγριάνθρωποι, μες στους κινδύνους. Κάποτε ξέχασαν το ποντικοφάρμακο μες στην πινακωτή, παραλίγο να μας ξολόθρευε. Και τι τρώγαμε... κατσαμάκι (καλαμποκίσιο αλεύρι), σαμόλαδο με ζάχαρη, σα χαλβάς ήταν. Μικρό μ έστελναν με τα γουρούνια στο βάλτο, μες στα μπαντάκια (λάσπη). Εκεί έπινα θολό νερό βροχής και κάποτε που δεν είχα ποτήρι, έβαζα το παπούτσι μου μέσα στις γκιουλίτσες (λακκούβες) και έπινα... Πάσχα μόνο είχε κρέας, Μετά άμα σφάζαμε κανά γουρούνι, είχε λίγδα, τσιγαρίδα, καβουρμά, κι αυτά λιγοστά. Κάποτε τρώγαμε και χέλια από τη λίμνη. Τα φρούτα μας ήταν τα γκόρτσια (άγρια απίδια), τίποτα βατόμουρα, σταφύλια... Μες στις

βασιινίες σαν αλπές (αλεπούδες) μεγαλώναμε... Ξυπόλητα μες στα μπαντάκια. Μία μέρα, καμιά 15αριά χρονώ θα 'μωνα, βάλαμε τα γουρούνια μες στη λίμνη και μένα, μ' έπιασε ύπνος, κόβω ένα κομμάτι καλάμι, το βάζω όρθιο για να φυλαχτώ απ' τον ήλιο και πέφτω και ξαπλώνω με το κεφάλι μου πάνω στο χέρι όταν σηκώθηκα είχε πρηστεί και μαύρισε το χέρι, πόναγα, τρόμαξαν να το γίνουν....

Παιδική ηλικία

Τότε σα τσομπάνης 130 πρόβατα είχα... Ο τσομπάνης δεν κοιμάται, σαν τον Χριστό αγρυπνά. Όταν θελήσουν για να φύγουν τα πρόβατα, βάζουν το κουδούνι τους κοντά στο λαιμό και δεν ακούγονται και ξεμακραίνουν... Τα βάζει έτσι ο σατανάς για να τα φάει ο λύκος. Άμα σκαρίσουν, πάνε προς τα πάνω. Ένα βράδυ κοιμόμουν κι αυτά φύγαν. Δίνω μια σκουντιά στον γέρο δίπλα μου και τραβώ κατά πάνω τροχάδην. Άμα ο λύκος αρπάξει την προβατίνα, την αρπάζει απ' το λαιμό, την βαράμε την ουρά και φεύγουν....

Όταν έγινα 16 χρονώ σκέφτηκα ποιόν δρόμο να πάρω της αρετής ή της κακίας; Γονάτισα κάτω, θυμήθηκα τι μας έλεγε ο δάσκαλος. Κι από τότε, αυτή η κατάσταση δεν μ' αφήνει.

Εγώ είχα μεράκι στα πρόβατα και στην προσευχή. Με πιάνει μία συγκίνηση και θρηνώ και οδύρομαι για το πιστεύω. Γιατί το πιστεύω είναι ένα σχοινί που μας κρατά και προσπαθεί να μας το κόψει ο πειρασμός.

Από 4 χρονώ σαλάγιζα τη στρούγκα. Είδα πολλά: είμαστε μουντάρικο μελέτι, στην Αλβανία σφάζαν μοσχάρια....

Πήγαινα στα γουρούνια, από 6-7 χρονώ, κρύο, χειμώνας, έτρεμα απ' την παγωνιά, τι να κάνω; πήρα μια σφεντόνα, έριξα σ ένα πουλάκι, έτσι που ήταν παγωμένο, το 'ριξα κάτω. Όταν ήμασταν μικρά, τρώγαμε όλοι, δίχως πιάτα, μέσα απ' το ταψί, κατσαμάκι δίπλα απ' τη φωτιά. Από μικρός όλο με γέρους ήθελα να μιλώ, ό,τι άκουγα το κέρδιζα μέσα μου....

Δεν γνώριζα τι θα πει κούραση. Έμπαινα σε ρεματιές, φορτωνόμουν ξύλα και τα ανέβαζα με την πλάτη. Ο βοσκός σα βραχεί το πρωί, το βράδυ θα στεγνώσουν τα ρούχα πάνω του.

Μικρό παιδί, άφοβος ήμουν. Μια σκύλα με δάγκασε βαθιά, μού 'βγαλε κομμάτι. Το τύλιξαν με μια πατσαβούρα. Να το σημάδι....

Θα 'μωνα καμιά 6-7 χρονώ, όταν συλλογιόμουν κι έλεγα μόνος μου, πως θα χαθούμε; πως θα σβήσουμε; Αυτό που πιστεύω, με σκέπαζε... Φτωχός ήμωνα και έκαμνα όλες τις δουλειές, γεωργία, ζώα και λοιπά...

Μετά απ' τη δουλειά, όταν θέριζα, δεν έτρωγα. Όταν αρρώστησε κάποτε η γυναίκα μου και χρειάστηκε να πάει στο νοσοκομείο, έπαιρνα τα παιδιά, τα πήγαινα σε μια αποθήκη που δούλευα τα' άφηνα εκεί στα ντουβάρια και γω στοίβαζα χαμάλης 120 οκάδες στην πλάτη....

Μικρός κοιμήθηκα πάνω σε φίδι. Όταν φυτρώνουν τα καλαμπόκια πάνε οι κάργες και τρώνε το σπόρο και εκείνο ξεραίνεται. Ε... κοιμόμουν και γω και ήταν μισοπαραχωμένη μια οχιά στο χώμα κοιμόμουν πάνω. Η οχιά δε χαρίζει. Έναν χωριανό μας, ήταν στο κάρο πάνω κι από κάτω του δίνουν ένα δεμάτι, νάσου ένα φίδι, τον τσίμπησε, μέχρι να τον φέρουν έλιωσε. Μην πατήσεις λοιπόν φίδι, το 'χει για προσβολή, γιατί έχει εγωισμό. Σαρντίζεται πάνω σου... Έμαθα για τα ζώα πολλά. Ο λύκος άμα είναι γλυκαμένος, αν έχει φάει ανθρώπινο κρέας, θα ορμήξει... Παραφυλάει πότε το μουλάρι θα το πιάσει ύπνος να ορμήξει.

Ο πισινός του μουλαριού, σα βυζούνι πετιέται, απ' εκεί το αρπάζει... Ενώ το άλογο άμα το ορμήξουν, φουσάει, φεύγει. Κάποτε που ήμουν τσομπανάκος, καμιά 9 χρονώ, βλέπω ένα τσακάλι να ορμά πάνω στο μουλάρι, να το κρατά, να το σκάση. Ο άνθρωπος είναι το πιο θηρίο, γιατί λέει, κατακυριεύσατε τη γη, έτσι είπε ο Θεός. Το γελάδι δε φοβάται τίποτα. Γι' αυτό ο θάνατος είναι μια μύγα, νταβάνι. Άμα το τσιμπήσει κι άμα το τρυπήσει, σηκώνει την ουρά και τρελαίνεται. Η αλεπού πάλι μαγνητίζει τις κότες. Οι κάργες κάνουν βόλτες κι αρπάζουν σπουργίτια.

Δεν φοβόμασταν τίποτα μικροί, ό,τι και ν' ανταμώνουμε. Μέχρι που απολύθηκα κι ακόμα δύο χρόνια ήμωνα τσομπάνος, Μετά καπνά, κι ύστερα πήγα με μαστόρους.

Σχολείο πήγα τρεις τάξεις, και κείνο, μια τάξη δεν πήγα γιατί ήμουν πολύ άρρωστος, έβηχα, έξι μήνες άρρωστος. Ο δάσκαλος μας ήταν πολύ αυστηρός, μας έδερνε. Όμως μετά, όταν γέρασε, μας μάζεψε κάτω απ' το πλατάκι κι έλεγε ιστορίες. Μια μέρα μας είπε την ιστορία του Δαβίδ, που ήταν τσομπανάκος, και πως έγινε βασιλιάς κι ότι στολή του είχε όλα τα χρώματα της γης. Πολλές ιστορίες μας έλεγε από την Βίβλο. Μας είπε

κάποτε και για τον αδελφό του που έπαθε μελαγχολία και πως του είπαν να λέει το Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με....

Δε φοβόμουν... Καμιά δέκα χρονώ θα 'μουν, με στέλνουν μεσάνυχτα να πάω ψωμί στη λίμνη που 'χαν τα γουρούνια. Μόλις ξεφούρνισε το ψωμί, φορτώνω στο γαϊδούρι τα γκιούμια με το νερό, το ψωμί και πάω στους τσομπάνους μόνος μου...

Μετά άρχισε ο πόλεμος, 10 χρονώ, που ήμουν. Μ' άρεζε να μιλάω με γέρους, ό,τι άκουγα απ' τούς μεγάλους το άρπαζα. Ό,τι άκουγα γινόταν προίκα μου.

Το 44 μας κάψαν τα σπίτια στο χωριό. Ερχόνταν το τραίνο με Γερμανούς, Βουλγάρους, κάναν ενέδρα οι αντάρτες, πιστόλια ακουγόταν σα βατράχια, χαλασμός! Η μηχανή ξεκλείδωσε και έφυγε, τα βαγόνια έμειναν. Μετά οι Γερμανοί, για εκδίκηση, γκρέμισαν την σκεπή στο σχολείο και καίγαν τα σπίτια. Εγώ έβαλα ένα καπέλο στ' αντί μου, οι σφαίρες σφύριζαν, και πετάχτηκα σ ένα χαντάκι. Μετά φύγαμε στα βουνά... Εκεί ένα βράδι με λέει ο αδελφός μου, δεν πας στο χωριό μας μήπως βρεις ψωμί; Πάω! Τι ήμουν, 14 χρονώ! Βλέπω ένα φως, ζητάω λίγο ψωμί, με δίνουν και ντομάτες και παίρνω κάτι ρεματιές, δεν ήξερα που θα βρεθώ, αλλά δεν ήξερα τι θα πει φόβος και βάζω μια φωνή. Έεε Φωτάκη! Άκουσα φωνή, με την φωνή πήγα πάνω!

Όταν κατεβήκαμε απ' το χωριό στην Μ , ήμουν καμιά 35 χρονώ, δούλεψα με μαστόρους, χτίζαμε σπίτια. Ένα αφεντικό έβριζε πολύ, όλο φώναζε, μέχρι και κλέφτη μ' έλεγε και συνέχεια ο θάνατος σου η ζωή μου, φώναζε κι εγώ να κουβαλάω τούς ντενεκέδες με λάσπη στον ώμο. Τα 'βαζε με μένα, όμως τα έβαζε με τον Αναμάρτητο Χριστό... βρισιές! Θα έσκαζα αν νεύριαζα, όμως εγώ δεν ήξερα τι θα πει θυμός, δεν ήξερα να παρεξηγηθώ, δεν σχολίαζα, δεν κατέκρινα. Όταν τελειώναμε δεν έλεγε ούτε ένα ευχαριστώ, μα εγώ δεν τον έκρινα στους άλλους. Μια μέρα, όταν ρίχναμε την πλάκα, έψησε ένα αρνί και μου έλεγε, έλα να φας, μα εγώ δεν έτρωγα γιατί ήταν Παρασκευή, εγώ ελιές... Από τότε που δεν έφαγα αρνί μ' έβαλε πιο πολύ στο μάτι... βρισιές! Ήξερε ότι είμαι απείραχτος κακού κι όμως... Πως ήρθαν όμως τα πράγματα, σα πέρασαν τα χρόνια, ένας δικός του, ήλθε μετανιωμένος και άρχισε να ρωτά για το Ευαγγέλιο και την Εκκλησία και γύρισε στο πιστεύω....

Για την περιφρόνηση και τούς πειρασμούς

Ο κ. Τάσος για να διαθέτει στον κόσμο τα ζαρζαβατικά του στεκόταν έξω από μαγαζιά η στις γωνίες η προχωρούσε μ ένα καροτσάκι φωνάζοντας με την χαριτωμένη, σαν παιδική φωνή του, ελάτε πράσα, σέλινα, ντομάτες!

Άφηνε να διαλέγουν ό,τι ήθελαν όσοι αγόραζαν κι από πάνω έβαζε στη σακούλα κι άλλα. Μια μέρα, μια γυναίκα αγόρασε μελιτζάνες. Μεγάλο βάρος το είχε, όταν τον ξαναείδε και του είπε ότι ήταν σποριάρικες, αυτός της έβαλε άλλα κηπευτικά και το είχε για αμαρτία του. Μια άλλη γυναίκα επειδή «ζουλούσε» τις ντομάτες για να διαλέξει και της είπε ευγενικά, τι θα γίνει αν όλοι κάνουν έτσι, τον άρχισε τις φωνές, εσείς μόνο με τους μεγάλους σταυρούς κ.τ.λ. Μια άλλη κάποτε που πουλούσε κουκιά, έξω από το μαγαζί της (άσχετο με μαναβική) τον έδιωξε με φωνές. Φύγε απ' εδώ! Κι αυτός; Φρόντιζε κρυφά, σ' όσους την αδικούσαν να αφήνει έξω από τη πόρτα τους τα καλύτερα, τα πιο φρέσκα λαχανικά... Έλεγε: Το στόμα των ανθρώπων είναι σαν ηφαίστειο. Όμως όπως λέει, αλλοίμονο σας, αν πούνε καλά για σας λόγια.

Όμως και όταν παλεύεις με την αδικία, πίσω, μπρος, πίσω, μπρος, σε σακατεύει....

Μ' έναν πιαστήκαμε σε λόγια, γιατί ράντισα το χωράφι, και χωρίς να ξέρω ψόφησαν κάτι κουνέλια του, κι ήθελα να συχωρεθώ... Πάω και του αφήνω τα καλύτερα απ' τη σοδειά, στα κρυφά.

Είναι μερικοί που μάθανε μόνο να παίρνουν και να μην αναγνωρίζουν την καλοσύνη.

Μια μέρα γυρνούσα με το κάρο απ' το χωράφι και 3 παιδιά, μεγάλα, για στρατό, μ' έφραξαν το δρόμο και με κορόιδευαν: μπάμπια η κοπριά αγοράζεται; Ε ο κόσμος είναι ένας αναβρασμός....

Είναι αυτό που λέει, εμίσησαν με δωρεάν. Όμως τις προσβολές μόνο η προσευχή τις διαλύει. Λιώνει την αδικία. Εάν είναι θλιμμένη η προσευχή μου, θα πάθουν κακό, γι' αυτό θέλει προσοχή να μην ριζώσει το μίσος μέσα σου. Όχι. Άμα πέσω σε θλιμμένη προσευχή θα πάθει ο άλλος ζημιά. Όχι να κάνω ζημιά στον άλλον. Έρχομαι σε απαρηγόρητη προσευχή και πέφτω στο ήμαρτον, ζητώ μια παρηγοριά, συχώρεση....

Αν μ' έρθει περιφρόνηση, θεωρώ τον εαυτό μου αμαρτωλό, και αρχίζω, συχώρεσε με Κύριε, συχώρεσε με....

Το να ρωτάς γιατί βρίσκεσαι στο χάος. Δεν βρίσκεις άκρη. Ισότητα μόνο στον θάνατο. Όλα είναι σα μια μέρα. Και 100 χρονώ να γένεις, σαν εχθές να 'ρθες στον κόσμο. Οι ελπίδες μας να πέσουν στην άλλη ζωή, την αιωνία. Εάν μας λυπηθεί ο Θεός, εκεί δεν έχει τέλος.

Δεν βλέπω ποια καλοσύνη έκανα εγώ, βλέπω πότε πλήγωσα αυτό το Φως μπροστά μου. Γιατί κι εγώ μέχρι 16 χρονώ έκανα πολλές αταξίες παιδικές (θυμόταν σαν μεγάλο παράπτωμα του που πετούσαν κάτι γάτες από κάτι παλιά τούρκικα σπίτια και πέφταν αυτές καταγής).

Όλους να τούς βλέπουμε καλούς, να παρακαλάμε για όλους. Δεν θα κάνεις κτήμα το κακό.

Πολλοί πιστεύουν στον Μαμωνά. Θέλουν να κερδίσουν άκοπα δίχως κούραση. Έφυγε όμως η ευλογία. Γιατί, λέει, με τον ιδρώ να βγάζεις το ψωμί σου. Όχι να βγάζουν πολλά λεφτά άκοπα. Αυτοί θέλουν αιχμαλώτους στο συμφέρον.

Εμείς δεν θα κάνουμε κακό σ' όσους μας κάνουν κακό γιατί μετά θα το έχεις «Κανόνα» για όλη σου τη ζωή, θα 'ναι αυτό εμπόδιο στην προσευχή. Άσ' τους, επειδή είναι αυτοί στη λάσπη, θέλουν να τραβήξουν κι εσένα προς τα κάτω. Εμείς χρωστάμε να αγαπάμε όλους.

Και απ' τούς Χριστιανούς έχει το μερτικό η κακιά ώρα. Ο άνθρωπος είναι ένα τίποτα. Τον νταλαμπερνει ο λογισμός, άμα φωλιάζει μέσα σου και σε κάνει κτήμα του....

Δεν θα κάνης κτήμα το κακό. Δεν θα το καλλιεργήσεις. Η μοχθηρία είναι απιστία. Άμα πιστεύεις, συγκρατιέσαι σε κάποια λογική. Αν κάτι δεν πιάνει τόπο... θάψτο το κατηγοριο. Απαγορεύεται αυστηρά. Τον εχθρό μας να τον φέρνουμε στο ύψος και εμείς στα πόδια του να παρακαλούμε τον Θεό να τον συχωρέσει, να δίνης εκτίμηση στον εχθρό. Στο ύψος να τούς βάλουμε και μεις στα πόδια τους να είμαστε των εχθρών μας. Το πιστεύω μας δεν είναι αέρας, θα πει να μη χαλάσεις την καρδιά του άλλου. Όσο πιστεύεις στο Θεό τόσο δεν θέλεις να χαλάσεις την ψυχή του άλλου. Δεν λέει προσευχηθείτε για όσους σας κατατρέχουν; Αν σ' έλθει φώτιση να πεις αγ, Θεέ μου! Θα πονέσεις και θα κλάψεις για το Ευαγγέλιο.

Εμένα με κυκλώσαν αδικίες κι έκανα προσευχή. Όταν έβλεπα αδικία και δεν μπορούσα να τη σταματήσω γονατούσα και φώναζα συχωώωωρεσε με Κύριε... Έτσι με περνούσε η στεναχώρια... Γιατί οι προσευχές φτάνουν επάνω. Οι προσευχές τα πάντα τα λιώνουν, κι αμέσως προλαβαίνει η καλοσύνη του Θεού. Α! που να σκάσης τρανέ σατανά! Αν με φερθούν άσχημα, να πέσω στο ήμαρτον. Αν το αφήσω θα με κάνει ζημιά. Αν ένας με φταίξει τον παρουσιάζω σ' ένα κλοιό προσευχής. Με την προσευχή τα διαλύεις όλα. Εάν μαλώσω με κάποιον χάνω την καλοσύνη του Θεού. Να μην χαλάσεις καρδιά ανθρώπου, γιατί σε παρασέρνει ο πειρασμός. Όσο λατρεύεις τον Θεό, τόσο να τιμάς και τον άνθρωπο. Η ανταπόκριση του ανθρώπου είναι στις δυσκολίες, είναι η υπομονή, έχει ανθρώπους που κλαίνε γιατί δεν αρρωστάνε.

Τα παλιά χρόνια ήξερες τον αντίθεο. Τώρα δεν τον γνωρίζεις. Άμα βγεις έξω και μιλήσεις όλοι θα σε περιλάβουν. Θέλει τα δικαιώματα του ο Σατανάς ανέκαθεν ήταν έτσι.

Άκουγα ειρωνείες και στη δουλειά που έκανα και στην πλατεία όταν καθόμουν- βρε τον κοιμισμένο, άκουσα να λεν για μένα, μα εγώ δεν ήξερα να παρεξηγηθώ. Με λέγαν, γιατί δεν γλεντάς, γιατί δεν γυρνάς; Εγώ σαν άνθρωπος πήγαινα σε γιορτές μα δεν ήξερα άλλα, και τούς λέω μια φορά βρε σεις, είδατε στις εικόνες κάνα Άγιο να γελάει;

Κάποτε ένας δίχως να με ακούσει τι θα τον έλεγα, φώναζε: Ου ου ου... και κάνετε και μεγάλους σταυρούς! Κάποτε η δύναμη του πονηρού κυριαρχεί. Άμα μπούμε στην κοινωνία όπως σκέφτονται αυτοί, θα φύγουμε οπωσδήποτε από το Ευαγγέλιο. Εμείς να πιστεύουμε σ' αυτό και θα είμαστε οι πιο θεραπευμένοι. Να μην πεις ποτέ ότι έχασα το δίκιο μου, γιατί θα σε ντελαπάρει. Άμα φωλιάσει μέσα σου το γιατί, να χάσω το δίκιο μου, γίνεσαι άλλος άνθρωπος, φεύγει η χάρη. Εμείς στόχο το Φως θα έχουμε. Αυτό είναι η καλύτερη περιουσία. Όλα να τα λιώνει η προσευχή. Είναι προσωρινή η κυριαρχία του σκότους, δεν έχουν φως αυτές οι δουλειές. Μεγαλύτερη περιουσία είναι να μείνουμε στον Χριστό με υπομονή, να μην διαλογιζόμαστε. Τότε είσαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος.

Πάντα παραπέφτουμε όταν μιλάμε. Μια φορά στο χωριό, μια νευρική πολύ γυναίκα μάλωσε και μας έσπασε με πέτρες όλα τα τζάμια. Ήρθε η αστυνομία και ρώτησε, να κάνουμε μήνυση; Όχι είπα. Θα πας στην αστυνομία μόνο αν είσαι κάνας δεσπότης και σε παίρνει το κύμα, μαζί με παπάδες, για κάτι που γράφουν, τότε ναι, αλλιώς όχι για τον εαυτό σου. Εσύ αποστραφήτω, που λένε, μ ένα κρύο χαμόγελο και θα πας μακριά....

Αυτοί που πίστεψαν στον Σατανά είναι θολωμένοι, τους βοηθά με σατανικό φως, τους εξυιώνει. Με σατανικές ενέργειες κάνουν διαφώτιση, να διεγείρει την ανθρωπότητα στο σκότος. Δεν έχουν φώτιση. Από που να έχουν φώτιση; Απ' την παραλογία; Ενώ οι άλλοι είναι φωτισμένοι από «άνωθεν». Μην συνερίζεσαι με τον κόσμο. Η αυστηρότητα όμως απαγορεύεται. Αλλιώς έχεις αιμοβορία μέσα σου. Κάνε κάποτε ότι δεν γνωρίζεις τίποτα, γιατί που θα βρεις άκρη αν μπλεχτείς με γλωσσοφαγιά;

Τώρα ο κόσμος είναι χωρίς θεμέλια, από κάτω προς τα επάνω είμαστε σε μια ομίχλη όλοι μας. Όποιος φωνάζει όμως βοήθεια, θα σωθεί. Ο Χριστός είναι επανάσταση καλοσύνης. Ο κόσμος πίστεψε στο χρήμα και στον σαρκικό έρωτα. Η πίστη στον αναμάρτητο Χριστό μόνο θα μας σώσει.

Αμα 'ρθείς σε λόγια με τον κόσμο, ζαλίζεσαι και δεν μπορείς να προσπέσεις σε προσευχή να, πως βάζεις νερό μες στο φαγητό και ξανοσταίνει, έτσι δύσκολα να βρεις τα «όστια σου» πάλι.

Καμιά φορά στον ύπνο βλέπω σκυλιά σα να με δείχνουν τα δόντια τους, όλα τα διαλύει όμως η προσευχή.

Μικρός, όταν ήμουνα, δεν οργιζόμουνα καθόλου ούτε έβλεπα κακό ή αδικία... Να, ένας πήρε την κομπίνα στο χωράφι του ενώ εγώ είχα πει πιο μπροστά να έλθουν στο δικό μου χωράφι. Αυτοί όμως τον ξεγέλασαν και πήγε σ' αυτούς. Έ... αλωνίζει το δικό τους. Δεν ήλθε στο δικό μου. Το βράδυ εκείνο, όμως, πιάνει ένα χαλάζι, καταστροφή! Εγώ, τι να κάνω; Για να μην φωλιάσει μέσα μου το κακό, πήγα και θέρισα το χόρτο, αυτουνού δηλαδή που με ξεγέλασε, στα κρυφά. Για να μπορώ να τον φέρνω μετά στο μυαλό μου χωρίς κακία. Κι έφυγα, αφού θέρισα το χόρτο τους, χαράματα μη με δουν.

Μιαν άλλη φορά, ο καφετζής είπε, επειδή, όταν πήγαινα για ξεκούραση κανά-απόγευμα στο καφενείο, δεν έπαιζα στα χαρτιά και δεν παράγγελνα πολλά - πολλά. Είπε λοιπόν ο καφετζής, έ, άμα ήταν όλοι σαν τον Τάσο, θα πεθνήσκαμε, θα το κλείναμε... Τι να κάμω; Πάω, φορτώνω πουρνάρια και τ' αφήνω κρυφά έξω απ' το καφενείο, για τη σόμπα. Δεν του το 'πα. Χτύπησα με τέτοιο τρόπο τον Σατανά. Όταν κάποιος μ' έκανε κακό, κοίταζα στα σκοτεινά, να 'μαι μέσα στο στάβλο μοναχός μου, σκλήριζα, φώναζα με φωνή ήμαρτον Κύριε! συχώρεσε με κι άλλοτε στα χωράφια, που δεν μ' ακούγαν συχώρα με, φώναζα, όπως ουρλιάζει ο λύκος γυρεύοντας βοήθεια. Αποκηρυγμένος ήμουνα....

Ένα καλοκαίρι που αλωνίζαμε, με ένα ζευγάρι βόδια με το δοκάνι, έρχεται ένας στρατιώτης, ντυμένος σαν τούς Μάηδες και μας διατάζει ξεζέψτε και πάτε να θερίσετε το χωράφι του τάδε... Μα, είπαμε εμείς, θέλουμε να λιχνίσουμε. Δεν έχει! μη μιλάς γιατί έχεις δύο αδέρφια αντάρτες. Εγώ καθόλου δεν είχα ανάμειξη σε τέτοια. Μετά με αδικήσανε... Έφεραν ένα χασάπη έμπορα να πάρει τα ζώα και με λέει Λίρες θέλεις η λεφτά; Αυτός που ήταν 38 χρόνια παράλυτος και τον γιάτρεψε ο Χριστός, αυτός λένε ήταν που τον έδωσε το ράπισμα, τότε στον αρχιερέα. Όπως το λέει, εάν εμένα έδιωξαν, και εσάς το ίδιο. Οπότε να περιμένουμε απ' τούς ανθρώπους πολλά. Εμένα μ' ενδιαφέρουν μόνο οι άγιοι και ο Χριστός με τα αίματα στον Σταυρό. Βρήκαν να τον κατηγορήσουν επειδή έκανε καλοσύνες το Σάββατο και γω, ακούγοντας το, μ' ήρθε να πω, βρε το καλό μου το παιδί, τόσο πολύ το χάρηκα! Για κάποιον που τον πρόσβαλε, στεναχωριόταν κι έλεγε γιατί να χάσει ο καλός Θεός μια ψυχούλα; Τον συνέλαβα στην προσευχή μου, για να μην φωλιάσει κακία μέσα μου....

Τι περιπέτειες είχα και με το ζάχαρο που με βρήκε στα σαράντα χρόνια μου!... Θυμάμαι πως το κατάλαβα... Είχα φάει γλυκό κουταλιού κι άρχισα να βλέπω τούς ανθρώπους σα σκιές, σαν ένα δάχτυλο του χεριού. Πάμε στο νοσοκομείο, μ' αρχίζουν ινσουλίνες. Όταν επέστρεψα στο χωριό με σταματά ο γιατρός ο αγροτικός, με ρωτά, και μ' αρχινά στις μούντζες, λέγοντας γιατί δέχτηκες; Και με πάνε στο Σανατόριο της Καβάλας, όλο φυματικοί. Γράφω γράμμα σπίτι, ελάτε να με πάρετε, πεθαίνω... Είχα γίνει ελεεινός... Έρχεται η γυναίκα μου με τον αδελφό της να με πάρουν, στον δρόμο δεν έλεγαν ούτε μια λέξη απ' τη στεναχώρια, νόμιζαν πως θα είχα πεθάνει. Μας δίνουν εξιτήριο και δίαιτα, τι να τρώω... Γυρνάμε σπίτι και άρχισα να τρώω τυρί, όπως το έπηζαν στην τσαντήλα. Έβαλα βάρος γιατί μ' είχε πει ένας γιατρός εκεί ότι, αν βάλεις κιλά, πέφτει το ζάχαρο! Κόβουμε την ινσουλίνη και παθαίνω ένα κώμα και με τρέχουν στο ΑΧΕΠΑ με το στόμα ανοιχτό. Εκεί μια φοιτήτρια, λέει στην γυναίκα μου, έλα να δεις πως μυρίζει, η αναπνοή του, σάπιο μήλο. «Οξονάρα»! Κι άρχισα πάλι τις ενέσεις, τις μονάδες....

Παρ' όλο που είχε «ινσουλινοεξαρτώμενο διαβήτη» και δικαιούταν επίδομα από την Πρόνοια, δεν έπαψε να δουλεύει μέχρι το 1998, που του έκοψαν το αριστερό πόδι, και έλεγε γιατί να πάρω επίδομα εις βάρος του κράτους, αφού μπορώ να προσφέρω;....

Για την Οικογένεια

Από την οικογένεια να ξεκινά το ηφαίστειο της αγάπης, γιατί άμα θυσιάζεσαι για τον κόσμο και δεν υπολογίζεις την οικογένεια είναι άχρηστα. Είναι λάθος τεράστιο που μερικοί δεν υπολογίζουν οικογένεια. Εάν κρατάνε αντίθετη στάση προς τον Αναμάρτητο Χριστό τι θα γίνει; Μια μέρα θα πέσουν πάνω του.

Η γυναίκα τον άντρα της τον έχει κορώνα επειδή είναι απ' την πλευρά του. Από κει περιμένει χαρά, τα πάντα... Όλες οι γραφές για τον άντρα λένε... μακάριος ο ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριο. Την γυναίκα σου να την έχεις σα παιδί. Πως χαίρεσαι ένα παιδάκι, πάντα έτσι να την έχεις. Άμα κάνει κάτι ο ένας να το ξέρει και ο άλλος, αλλιώς είναι σαν απάτη...

Η συνέπεια έχει και τα βάσανα της. Όμως η δύναμις της καλοσύνης δεν αφήνει. Μεγαλύτερη περιουσία είναι να μένουμε στο Χριστό με υπομονή και να μη διαλογιζόμαστε.

Για τα παιδιά να μην βασίζεσαι στις δικές σου δυνάμεις. Μόνο ο Θεός θα τα προστατεύει εκ θαύματος. Τώρα είναι μπόσικα τα λουριά - ξώλυτες γυναίκες. Εύα θα πει ζωή.

Πάντα να επιμένεις για το Θεό στα παιδιά, μια μέρα θα πέσουν εκεί.

Όταν είσαι παντρεμένος να λες ότι, πριν από μένα ο Χριστός το έβαλε αυτό το στεφάνι. Τα παιδιά να πιάσουν προζύμι πνευματικό από την Δημιουργία του Θεού, τι εντολές έδωσε...

Ξημερώνοντας Τετάρτη και Παρασκευή και Κυριακή ο άνθρωπος να είναι καθαρός.

Αν δεν έχουν στο γάμο στόχο για παιδί, μαζεύονται οι σατανάδες και παίζουν... Ο γάμος είναι ένα επίγειο αγαθό. Χωρίς όμως τον γάμο είναι μόλυνση. Δεν το θέλει, διότι η Χριστιανοσύνη προήλθε από παρθενικό βίο. Η Ελισάβετ και ο Ζαχαρίας σε βαθιά γεράματα έκαναν τον Άγιο Πρόδρομο, το ίδιο και ο Ιωακείμ και η Άννα. Μεγάλη τιμή θέλει αυτό, να μην το πάρουμε σβάρνα....

Για την εγκράτεια

Αν είσαι πιστός έχεις εγκράτεια. Μετά ένα κήρυγμα όπου ένας μιλούσε κάπως για ελεύθερες σχέσεις, του έκανε έντονα παρατήρηση. Η θρησκεία μας προέρχεται από παρθενικό βίο. Θέλει τιμή. Η Παναγία παράδειγμα, ο Άγ. Ιωάννης Πρόδρομος....

Όταν μιλάς με γυναίκες να δίνεις εκτίμηση όπως ο π. Ζωσιμάς στην οσία Μαρία. Το ελάχιστο πονηρό να είναι, πάει, χαλνάνει το μέσα σου. Αγνά να βαδίσεις. Αν προκαλεί η γυναίκα θα πεις, αν έλθει σαρκική αγάπη θα πέσουμε στο βούρκο. Αν μπει ιδέα, μόνο φρένο που σταματά, είναι η τιμή.

Η παραβολή του ασώτου έχει εφαρμογή στον καθένα για να λέμε, 30-40-50 φορές το ήμαρτον....

Με τα σαρκικά μοιράζεται ο νους του ανθρώπου. Όταν ένας ριχτεί στην αμαρτία, δεν μένει καθαρός, η καρδιά δεν είναι καθαρή, αλλά το Ευαγγέλιο λέει, οι καθαροί τον Θεόν όψονται. Γι' αυτό τον σαρκικό άνθρωπο και κοσμικό όσα και να του λες δεν πιστεύει αυτός στην Ανάσταση των νεκρών. Ο κόσμος είναι θολωμένος τώρα... Ένας τότε με τον Αλβανικό πόλεμο πήγε και πόρνεψε και μόλις γύρισε στο μέτωπο η σφαίρα πήγε σ' αυτόν! Η αμαρτία τραβά τον θάνατο.

Η μάνα μας, μας είπε να σταθείτε καθαροί με το στεφάνι σας, στο γάμο, κάτω απ' το Ευαγγέλιο. Όταν ήμασταν στην Καλαμάτα, στρατιώτες, ένα απόγευμα είχαμε έξοδο. Μόνος ήμουν κι εκεί που βάδιζα, να ένας χωριανός μου με πιάνει και με σβαρνά με φόρτσα, σχεδόν να παλεύουμε να με τραβήξει μέσα σ' ένα τέτοιο σπίτι με γυναίκες. Σου λέει αυτός δεν έχει ζυγώσει σε τέτοια μέρη. Αυτός ήταν μέσα προηγουμένως και βγαίνει και αρπάζεται και κρεμάζεται πάνω μου! Με σβαρνούσε να πάμε. Εγώ του λέω, η μάνα μου είπε, θα σταθείτε κάτω από το Ευαγγέλιο σαν λουλούδια. Αυτή τη λέξη άκουσα και με έφτασε να γλυτώσω. Μόλις το είπα αυτό, εκείνος μ' άφησε. Καλά που δεν πήγα. Αν πήγα να μάθαινα, γιατί όσο είναι αθώο το παιδί και δεν ξέρει από τέτοια, δεν τον τραβά.

Η μεγαλύτερη πτώση είναι η πορνεία, και το μεγαλύτερο τέχνασμα του σατανά, να παρασύρει τον άνθρωπο σ' αυτά. Όμως η δύναμη και η καλοσύνη του Θεού επεμβαίνει. Εκεί που ήμασταν υπέρ αμαρτωλοί, ήρθε ο Χριστός για να σώσει ανθρώπους. Η Εκκλησία μας βασίζεται στον παρθενικό βίο, δεξ στον Αϊ-Γιάννη τον Πρόδρομο. Ο διάβολος βάζει όλες του τις δυνάμεις, όταν δει αγνό άνθρωπο, και τότε ο άνθρωπος λέει Θε μου σώσε με, και τον κυκλώνουν τότε μεγάλες δυνάμεις. Άμα πιστεύει, έχτισε το σπίτι του πάνω στην πέτρα. Αν έχεις πίστη γερή ο άλλος δεν σε παρασέρνει.

Αργότερα, όταν ήταν να απολυθούμε, μας ήλθε απόσπαση, είχαμε διοικητή τον κ. Σωτήριο Κουδούνα και από Καλαμάτα θα πηγαίναμε στα Σέρβια. Τρία μερόνυχτα μέχρι να φτάσουμε στη Θεσσαλονίκη. Εκεί μείναμε βράδι στο ξενοδοχείο και πέσαμε ψόφιοι για ύπνο. Τα μεσάνυχτα ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μια και με γαργαλάει στο πόδι. Εγώ δεν άνοιξα τα μάτια μου και λέω, είμαστε πεθαμένοι στην κούραση, φύγε! Μ' άφησε, έφυγε. Δεν άφησα τον εαυτό μου να με παρασύρει η βρωμιά.

Δύο καρπούζια δεν πιάνονται με ένα χέρι. Εμ να δουλεύεις, εμ να γυρίζεις και τη νύχτα. Παραπανίσια δεν έκανα, να πηγαίνω βόλτες, κι ας με κορόιδευαν πολλοί.

Για την προσευχή

Ο Θεός είναι εύσπλαχνος και θα μας λυπηθεί, όταν προσευχηθούμε. Η προσευχή συχωρά όλες τις αμαρτίες. Μόνο η προσευχή σβήνει το λάθος. Να εξαγνίσουμε το μόλυσμα. Ἡμαρτον Θεέ μου! Γονάτισε και λυώστο με την προσευχή γιατί θα το σκέφτεσαι και θα σ' αρρωστήσει. Όταν πέσει στην προσευχή ο άνθρωπος αγιάζει τον τόπο, θα έχει ευλογία το μέρος εκείνο. Μόνο με προσευχή ξεκολλά το μίσος των άλλων. Η αμαρτία είναι υγρασία, σαν ομίχλη που φτάνει στον ουρανό. Σαν παιδί που φωνάζει την μάνα του, έτσι πρέπει να κάνει. Όποιος ζητήσει βοήθεια, θα γλυτώσει. Πονάν τα όστια του (οστέα) όταν μιλάει στην προσευχή. Και λέει από μέσα του. Τι είπα, που δεν έπρεπε να το πω; Μας λέει στο Ευαγγέλιο:

«Δεν θέλετε εισέλθετε εκείθεν έως αποδώσετε το έσχατο λεπτό. Εάν μη περισσέψει η δικαιοσύνη σας περισσότερο από των Φαρισαίων, δεν θα ανεβείτε επάνω».

Ο πειρασμός έχει συμμετοχή σ' όλους μας. Ο Θεός είναι δύναμη ελευθερίας και έχει δώσει το ελεύθερο και σ' αυτόν τον διάβολο, δεν τον εμποδίζει τον σατανά, δεν τον κατάστρεψε ο Θεός, κι ο σατανάς δουλεύει μέρα νύχτα, αλλά περισσότερο την νύχτα.

Όμως έστειλε τον Θεάνθρωπο να τον πολεμήσει, κι όποιος γυρεύει βοήθεια, να γλυτώνει.

Πίστεψες; σώθηκες....

Η προσευχή έχει πολύ περισσότερη δύναμη από τα μηχανήματα. Όσοι ξέρουν την δύναμη της προσευχής έχουν πολύ περισσότερη δύναμη απ' όσους κάνουν τα κομπιούτερ...

Ο Αναμάρτητος Χριστός μας λέει ζητάτε πρώτα τη συχώρεση κι όλα τα άλλα θα σας προστεθούν δίχως να το καταλάβετε, και θα λες πως ήλθαν τόσο βολικά!

Αφού δεν μας αφήνει εδώ να χαθούμε, δεν θα μας αφήσει ούτε εκεί επάνω. Ναι, δεν σ' αφήνει ο Θεός να χαθείς. Εγώ με τόσα που τράβηξα δεν ήξερα κατάθλιψη, δεν ήξερα αϋπνίες, όλα τα διαλύει αυτά η προσευχή. Μόνο ο αναμάρτητος Χριστός είναι το φως. Χριστέ μου, μην φεύγεις απ' την καρδιά μας. Θέλει όμως καλοσύνη. Να χαίρεσαι όταν σε κατηγοράνε. Το κατηγοριο είναι καλό γιατί είναι σαν να γίνεται ένα φαγάκι και ρίχνεις μέσα και λίγο αλατάκι. Τότε καταλαβαίνεις αν συχωράς τον άλλον. Εκεί φαίνεται η αξία του πιστεύοντα. Να σε κατηγοράνε και να κρύβεσαι σε κρυφό μέρος να παρακαλάς γι' αυτόν, να τον σώσει. Κάποτε νοίκιαζα ένα μπαζέ. Από 5 στρέμματα που νοίκιασα, το έκανα δεκαπέντε, μέσα στα καλάμια. Δουλειά! Βουρλιές μέχρι το μπόι μου! Τρία στρέμματα είχα σέλια, πράσα, ήταν σαν ένα κύμα ο μπαζέξ. Μια μέρα περνά ένας γεωπόνος, με κοιλιά μεγάλη, απ' τούς αρχαίους... Στο τσαρδάκι καθόμαν. Απαγορεύεται εν ονόματι του νόμου, ούτε ένα φύλλο δεν θα βάλεις από σήμερα, τίποτα...

- Γιατί; ρωτάω εγώ. Ήταν κρατικό, υδραυλικό το χωράφι εκείνο, Γουέβ.

Κι όμως μου το πήραν τον μπαζέ. Φώναζε ο ένας. Το θέλω το χωράφι μου τώρα. Βρε, τους έλεγα, με τα πράσα είναι, περιμέντε να τα δώσω... Αυτοί φώναζαν! Άλλος πήρε τα σέλινα, άλλος τα πράσα. Σ αυτό το μέρος που έπεσα, εγώ ξέρω πόσο αδικήθηκα... Έρχεται ένας άλλος με κορδέλα, μετρά, μου το παίρνουν. Το 1975 αναγκάστηκα και τον χάλασα τον μπαζέ....

Αυτός που με πείραξε τότε με τα χωράφια, μια μέρα ήρθε και με φωνάζει αμάν, η γίδα μου, βοήθεια! Πάω γρήγορα την σηκώνω τη γίδα, τη ζουπάω την κοιλιά και πετάει δυο κατσικάκια. Έγινα και μάμος! Έβλεπα ποιος κινδυνεύει και ποιος είχε ανάγκη και τον βοηθούσα. Κρυβόμουν μέσα στα θερμοκήπια και παρακαλούσα τον Θεό να του δίνει δύναμη.

Γιατί το μίσος είναι δαιμόνων πείραξη. Φωλιάζει μέσα σου, είναι σατανικό πέρα ως πέρα. Πρέπει με κάθε θυσία, με προσευχή να φύγει αυτό το μίσος. Αν κάποιος σε προκαλεί, αποστραφήτω, που λέει, όμως να τον βάλεις στην προσευχή. Να μη φωλιάσει ο λογισμός μέσα σου. Δεν σκέφτομαι τα καλά, ούτε τα περνά απ' το νου όσα έκανα για αυτούς. Μόνο τα σφάλματα μου σκέφτομαι. Γιατί δεν κάνει να κλάψει άνθρωπος για σένα, ότι τον αδικήσες. Κάποτε μ' ειρωνευτήκαν σ ένα σπίτι. Μόλις βρήκα έξω απ' το χωριό έλεγα γονατιστά, όπως ουρλιάζει ένα σκυλί συχώρεσε με Θε μου! Δεν είπα τι με κάναν. Έβαλα τον εαυτό μου κάτω από το Φως. Μέχρι τελευταία ώρα θα πολεμηθούμε, θα αντιμετωπίσουμε πειρασμούς, μόνο με προσευχή και με έργα θα νικήσουμε. Το μεγαλύτερο όπλο να αντισταθούμε είναι το όπλο της προσευχής. Να παρακαλάς από καρδιάς. Με την υπομονή σας θα αποκτήσετε τας ψυχάς, λέει το Ευαγγέλιο. Αυτό θα πει ότι προέβλεψε ο Χριστός, ότι θα ζείτε με ζόρι όλοι. Η υπομονή αποκτάται από το πιστεύω και από την προσευχή.

Η δύναμη της προσευχής είναι να εξαγρυπνήσει το μυαλό σου και να φτάσει ψηλά. Πως φτάνει εκεί στο θρόνο του Θεού; Να λες, συχώρεσε με, συχώρεσε με, κι ο Θεός ξέρει τι ζητάς.

Αν όμως κουραζόμαστε στην προσευχή; Ε... αυτό είναι ανθρώπινο. Τούς μαθητές τους είπε, σταματάτε εδώ και προσεύχεστε, μην σας πάρει ύπνος, στον κήπο της Γεθσημανή. Αυτοί όμως κοιμόταν το πνεύμα πρόθυμο, η σαρξ ασθενής....

Όταν είσαι μόνος, τότε πιο γερή προσευχή. Τα μεσάνυχτα είναι καλά, γιατί τότε δεν σ' εμποδίζει τίποτε....

Μακάριος που δεν θα σκανδαλισθεί εν εμοί... Να θυμόμαστε αυτό που λέει ο αναμάρτητος Χριστός που είναι φως εκ φωτός. Γιατί άμα ερευνάμε το γιατί; πάμε χαμένοι. Μεσάνυχτα λέω προσευχή. Άγιος ο Θεός... Πολλές φορές... Πέφτω στα παρακάλια.

Η προσευχή είναι ένα αόρατο πράγμα. Για να προσευχηθείς πρέπει να έλθεις κοντά στον Θεό, όπως ζυγώνουν σ ένα άνθρωπο; Πρέπει να είσαι επάνω, ίσως να πιαστεί, με δάκρυα έγκαρδα... Πολύ χαρά ο Χριστιανός.

Αν, τον αφήσεις τον λογισμό και αφουγκραστούμε και μιλά ο λογισμός θα φωλιάσει σιγά - σιγά και θα πούμε ας το κάνω... Θέλει, αμέσως μόλις έλθει ο λογισμός, τον σταυρό μας και να πούμε Χριστέ μου, σώσε με, εσύ θυσιάστηκες για μας, έρχεται σαν καϊμακιά τότε ο λογισμός, όμως θα λέμε Κύριε Ιησού Χριστέ, διά της Θεοτόκου και πάντων των αγίων, ελέησε με... Αυτό είναι ο αγώνας ο χριστιανικός.

Όταν προχωράς σε έργα καλοσύνης είναι μεγάλος αγώνας στον όποιον σε βοηθά το φως. Άμα γλιστράς να πέσεις, η δύναμη του Θεού είναι μεγάλη, και δεν σ αφήνει να χαθείς. Κάνεις αμάρτημα; είναι όπως μπαίνεις σε βάρκα και βουλιάζεις... Κάνεις καλοσύνη; γλυτώνεις. Όμως θέλει αγώνα....

Να εξετάζουμε καθημερινά πως βαδίζουμε. Τι είπα σήμερα που δεν έπρεπε; Ήμαρτον! Θε μου, συχώρα με. Μακάριοι οι καθαροί... Αυτό ζητά: Καθαρή καρδιά, νου καθαρό.

Αν η προσευχή σου είναι καλλιεργήσιμη φτάνεις ψηλά, αλλιώς νευριάζεις. Να μην ξεχνάμε τον Χριστό που είναι σταυρωμένος για μας. Γλύτωσε μας Εσύ, που θυσιάστηκες για μας. Ο Θεός είναι δύναμη καλοσύνης.

Εάν κάποιος μας αδικήσει να παρακαλάμε γι' αυτόν. Εγώ, τότε λέω: Θε μου, από μένα σε παρακαλώ μη δικάσεις άνθρωπο, και λέγοντας Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με τον αμαρτωλό, τον φέρνω αυτόν που με αδικήσε στο ύψος και είναι σαν να προσεύχεται αυτός. Εσύ τον παίρνεις εκ των προτέρων στην προσευχή σου κι αυτός από «άνωθεν» θα φωτιστεί. Θα φέρεις αυτόν στο ύψος και θα προσεύχεσαι, ελέησε με τον αμαρτωλό, το πνεύμα σου θα είναι σ' αυτόν, αλλά αυτά δεν λέγονται, γιατί η προσευχή είναι αόρατο πράγμα. Τώρα δεν είναι εύκολο να κερδίσεις άνθρωπο, γι' αυτό άμα δεις κάποιον που σου έκανε κακό, όχι μούτρα, αλλά όχι και συναναστροφή με τέτοιον άνθρωπο, γιατί θα σ' αδικήσει....

Προπάντων μη πιάνεις κακία. Το χαμόγελο μην το κόβεις, την αγάπη σου θα δίνεις. Τι λέει; διά την υπομονή σας θα αποκτήσετε τας ψυχάς σας, δηλαδή θα γλυτώσετε τις ψυχές σας. Υπομονή, κι άστον να πάει στο καλό. Ανεξικακία. Ε πρέπει να 'χεις κι αντίπαλο για να δοκιμαστείς, εκεί είναι που θα γίνει λίγο νόστιμο το φαί ρίχνεις το αλατάκι - υπομονή και νοστιμεύει....

Τα μεσάνυχτα ζυγώνεις εκεί, πιο καλά να προσεύχεσαι τότε. Ο νους πρέπει να είναι καθαρός και μετά αρχίζω πολλές φορές, Άγιος ο Θεός... Μετά Δόξα σοι ο Θεός... Μπροστά η δόξα κι ύστερα τ άλλα... αφού δοξάσει πρώτα, μετά προχωράς... Μετά Πάτερ ημών και αρχίζω λέω απ' το Ευαγγέλιο τούς Μακαρισμούς... πέφτω στα παρακάλια Κύριε Ιησού Χριστέ, διά της Θεοτόκου και πάντων των αγίων, ελέησον με τον αμαρτωλόν... Μετά λέω άλλο κεφάλαιο...: όταν έλθει ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού, θα χωρίσει ερίφια και πρόβατα...: εδίψησα, επείνασα... γυμνός ήμουν... και μετά πάλι Κύριε Ιησού Χριστέ. Μετά λέω από τον Ιωάννη «εν τη οικία του πατρός μου πολλά οικήματα». Μετά προχωρώ σ' άλλο κεφάλαιο άνθρωπος νέος και πλούσιος, και ρώτησε τον Ιησού τι να κάνω να σωθώ; Τον είπε τι εντολές να τηρήσει..., ου ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τον πατέρα σου, και στο τέλος πώλησον τα υπάρχοντα σου και δος πτωχοίς και λέει ο αναμάρτητος Χριστός οι έχοντες θάρρος στα χρήματα δύσκολα θα σωθούν, κι αυτό θα πει να μην κάνης άλματα να πάρεις το ψωμί απ' τον άλλον, και μετά λέει τα αδύνατα παρ' ανθρώποις, δυνατά στο Θεό είναι, που πάει να πει για τούς αμαρτωλούς είναι αδύνατο, όχι όμως για τον Θεό. Φωνάζεις έλεος κι έρχεται το φως και ξελεφτερώνεσαι, αρκεί μόνο να ζητήσεις βοήθεια.

Γιατί ο αμαρτωλός γλυτώνει πιο γρήγορα απ' αυτόν που αγωνίζεται, αν κλάψει για βοήθεια. Αν πεις, συχώρεσε με Θε μου και δακρύσεις. Πιάνει πολύ το δάκρυ εκείνο, σα να είναι μισό βάπτισμα...

Εμένα πολύ μ' αρέσει εκείνο που λέει «Τα πλήθη των πεπραγμένων μου δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω την φοβεράν ημέραν της Κρίσεως, αλλά θαρρών εις το έλεος της ευσπλαχνίας σου, ως ο Δαυίδ βοώ σοι ελέησον με ο Θεός, κατά το μέγα σου έλεος»,

Ο Δαβίδ μετά τον φόνο και την πορνεία ντύθηκε ταπεινά κι έπεσε σε ένα λάκκο κι έκλαιγε με το Ελέησον με και τούς ψαλμούς..., γιατί ο Θεός συχωρά... Όπως ο κεχαγιάς που είχε 100 πρόβατα και γυρεύει το ένα το πλανεμένο και χαίρεται περισσότερο γι' αυτό που κέρδισε παρά για τα άλλα...

Μετά στην προσευχή αρχινώ άλλο Ευαγγέλιο για τον Καλό Σαμαρείτη... Μετά, αφού πω Κύριε ελέησον, προχωρώ σ εκείνο που λέει εγώ είμαι ο Ποιμήν ο καλός, ο μισθωτός φεύγει όταν δει τον λύκο... Όμως για να ζητήσω την βοήθεια του Θεού, πρέπει να μην έχω τίποτα στο νου για να φτάσει η προσευχή ψηλά. Έστω και μακριά, και σ' άλλον τόπο να είναι κάποιος, τότε θα τον βρει η προσευχή.

Ο Χριστός στάλθηκε απ' τον Θεό για να σώσει τον άνθρωπο. .

Να πιστεύουμε στο Αίμα του Σταυρού, στον Εσταυρωμένο. Το Αίμα που στάζει απ' τον Σταυρό να στάζει μέσα στην καρδιά σου. Πως λυπάσαι το παιδί σου; Να γίνεις ένα σώμα με τον Χριστό. Να θυμόμαστε τι είπε στον Φίλιππο, όταν είπε, δείξε μας τον Πατέρα, τότε ο Χριστός του είπε, τόσο καιρό μεθ' υμών ήμουν και δεν πιστεύεις; Έτσι και με μας... Εμένα πόσες φορές με γλύτωσε απ' τον χάρο... Πόσες φορές γλύτωσα, ήμαρτον, Θεέ μου!

Η προσευχή είναι το μεγαλύτερο όπλο στον άνθρωπο, έχει μεγάλη δύναμη.

Η προσευχή σου θα 'ναι οι άλλοι, και συ θα είσαι αλλού. Θέλει πολύ αυτοσυγκέντρωση. Ο άνθρωπος αγιάζει τον τόπο όχι ο τόπος τον άνθρωπο. Άμα κάνεις προσευχή όλο το μέρος θα είναι στο φως. Λες ήμαρτον, πέφτεις στο ήμαρτον, αναγνωρίζεις την καλοσύνη του Θεού, κι όσο βαδίζεις στην αθωότητα και την καλοσύνη, τόσο σε τραβά ο μαγνήτης να προσεύχεσαι. Η προσευχή είναι σύντροφος της καλοσύνης. Το καλό θέλει και συμπαράσταση. Σε τραβά κάτι και προσεύχεσαι και σε διατάζει να κάνης καλοσύνη, σε μιλά να, πάρε το ψωμί και παν' το στον φτωχό. Εάν αυτοσυγκεντρωθείς, γιατί γνήσια προσευχή είναι να μην σκεφτείς τίποτα, ο νους σου να είναι αφοσιωμένος πάνω, ώσπου να δώσεις παρών στο Θεό και ο Θεός σε φωτίζει. Η προσευχή είναι αόρατο πράγμα, δύσκολο να δώσεις να καταλάβει ο άλλος τι είναι.

Μια μέρα είδα ένα φως να πηγάζει από γης, και εγώ έκλαιγα κι έλεγα Άγιος ο Θεός, Άγιος ο Θεός, συνέχεια...

Τόσα χρόνια που το σκέφτομαι κλαίω μ' αυτό.

Μια άλλη μέρα σα να είδα έναν νέο, σαν αξιωματικό και να βγαίνει όχλος πολύς σαν κύματα θαλάσσης, κι αυτός να τους κάνει, απ' εδώ, απ' εδώ και να τους βάζει σε μια μεριά!

Η αμαρτία είναι σαν παγόβουνο. Όπως υπάρχουν πάγοι στον Βόρειο Πόλο και για να λιώσουν θέλει θερμές ακτίνες ηλίου έτσι και η αμαρτία... Θέλει πολύ προσευχή, που είναι σαν τις ακτίνες του ήλιου. Η αμαρτία δύσκολα συχωρείται, δύσκολα διαλύεται, θέλει πολύ προσευχή.

Όταν προσεύχεσαι για κάποιον, να τον πιάνεις σαν καθρέφτη, σαν να προσεύχεται. Να τον φέρνεις επάνω και να τον βλέπεις να προσεύχεται ο ίδιος επάνω. Εάν τότε βλέπεις, ότι αυτός ο άνθρωπος προσεύχεται, θα πει ότι έχει πίστη. Η προσευχή είναι απαραίτητη γιατί καλλιεργείται η ψυχή.

Η λατρεία του Θεού είναι λαχτάρα.

Μεγάλη αξία έχουν οι Άγιοι.

Η φοβία είναι ολιγοπιστία.

Ένας κυνηγός σκότωνε πουλιά και του λέω, βρε! Αυτήν την ώρα μπορεί να δοξολογεί τον Θεό κι εσύ το σκοτώνεις!

Η βαθιά προσευχή είναι σαν επιστήμη, δεν μπορώ να στο εξηγήσω... Να παρακαλέσουμε τον Θεό να νεκρωθεί ο εαυτός μας και να βρεθεί εκεί που είναι ο πόνος. Τον εαυτό μας θα τον συγκεντρώνουμε να φτάσει στο φως κοντά και να ζητά βοήθεια. Θέλει μεγάλο αγώνα. Έχει χρόνια που παρακαλώ να με φωτίσει όπως το θέλει Αυτός... Με την προσευχή μου και την βοήθεια του Θεού θα βρω ακόμη κι ένα ξένον άνθρωπο... Όταν ήμουν στην Σ..... (στο νοσοκομείο για το πόδι, με την γάγγραινα) είδα την κόρη μου να κλαίει φαρμακερά. Πέφτω στην προσευχή να μας φωτίσει. Μετά 3 μέρες μαθαίνουμε ότι ο εγγονός μου θα σκοτωνόταν με την μοτοσυκλέτα στη γέφυρα πάνω. Χτύπησε κι έκανε πέρα. Ένα άλλο παιδί τον είδε, σαν να τον έπιασε ένας, ένα χέρι, με τέτοια φόρα που είχε, και να τον άφησε κάτω.

Η Εκκλησία είναι κιβωτός του Νώε. Εγώ για τούς καλογέρους και το ράσο κάνω ιδιαίτερη προσευχή. Χωρίς Ευαγγέλιο, δεν καταλαβαίνεις τι λέει η Εκκλησία. Θέλω να ζω για να προσφέρω λατρεία με το ήμαρτον στον Θεό, φέρνω στο νου μου και όλους τους πεθαμένους.

Την Μεγάλη Σαρακοστή είναι επικηρυγμένος ο Χριστός και με τους Χαιρετισμούς παρηγοράμε την Μάνα Του. Χαίρε Μήτηρ Θεού και πάντων των Αγίων, χαίρε Νύμφη Ανύμφευτε... Των Αγίων η καλοσύνη δεν πεθαίνει. Όταν πέφτω στην προσευχή όλα τα ξεχνώ και είναι σαν θεραπεία. Άγιοι, Άγιοι, πιστεύω, Πάτερ ημών, και βλέπω τον Χριστό στον Σταυρό και την Μητέρα Του.

Η προσευχή είναι αόρατο πράγμα που δεν μπορεί να συλλάβει ο νους μας, εκ βάθους καρδιάς πάντως και με αυτοσυγκέντρωση. Άμα κάνης σαρκικά είναι δύσκολο να ‘σαι με δάκρυα κάτω από τον αναμάρτητο Θεό.

Ν’ αφήσω την φωνή μου πριν να φύγω από αυτόν τον κόσμο. Παρακαλάω και βλέπω τον Χριστό σταυρωμένο μπροστά μου και λέω:

Βοήθησε μου να σ’ ευχαριστήσω...

Εγώ από τότε που γνώρισα το Ευαγγέλιο, είδα τον εαυτό μου σαν αποκηρυγμένο.

Κάποτε είδα κάτι φοβερό. Ήρθε ένας από ψηλά, σαν να με πίεζε, άρχισα να λέω Άγιος ο Θεός, Άγιος ο Θεός πολλές φορές, μα και εκείνος το έλεγε πιο δυνατά, όταν, όμως είπα Κύριε Ιησού Χριστέ, άκουσα μπάμ! κι εξαφανίστηκε.

Αυτός που προσεύχεται, Χριστέ μου, μην φεύγεις μέσα απ’ την καρδιά του, δεν κουράζεται η καρδιά του να λέει συνέχεια... Άγιοι Πάντες, συχωρέστε με, μη φεύγετε απ’ την καρδιά μου κι έτσι αρχινάν αυτοί να λένε, βοηθάνε αυτοί, βοήθεια από Αγίους, γιατί μόνος δεν μπορώ.

Στην προσευχή θέλει να σταματάς δυο λεπτά κάθε τόσο, να είσαι ήρεμος και να μην σκέφτεσαι τίποτα, και ξανά να ανεβαίνεις σαν σκαλοπάτι πάνω, σταματάς - προχωράς, σιγά - σιγά ώσπου να φτάσεις επάνω, βγαίνεις στο φως, φτάνεις στη λάμψη άμα φτάσεις επάνω, μαγνήτης, δεν σ’ αφήνει να πας κάτω, χαρά, μόνο άμα ανταμώνω τη λάμψη φωνάζω ήμαρτον, ήμαρτον, συγκινείσαι.

Όμως χρειάζεται να είσαι επιφυλακτικός, σα στρατιώτης με κράνος, και τότε αισθάνεσαι ότι είσαι αμαρτωλός... Άμα το αισθανθείς, έχει στήριγμα η προσευχή.

Σιγά - σιγά φτάνεις στον καιρό των πρωτοπλάστων και διπλασιάζεις τις προσευχούλες. Γερό φρένο στην προσευχή είναι όταν τα όστεα σου να μην ξεσηκώνονται, να αποφύγουμε νευριασμό, να ζητάμε Χριστό. Θωρακισμένος τότε είσαι. Όταν βλέπω κάποιον, που υπάρχει έστω και ίχνος, ότι τον αδίκησα εγώ ή κάποιος δικός μου λέω, εγώ θα σε συλλάβω στην προσευχή μου, και θα βρεις καλύτερη κατάσταση...

Οι Χάρες, οι άγιοι πάνε σε απλούς ανθρώπους (ανέφερε την κ. Ελένη που ξεψυχώντας έλεγε συνέχεια από το Ψαλτήρι, το οποίο και συνέχεια διάβαζε, το «Ραντιείς με ύσσωπω και καθαρισθήσομαι»). Οι Χάρες φεύγουν από κει που πάνε τα λεφτά. Ο Χριστός όμως δεν ξεχωρίζει κανέναν, όλους τους έχει το ίσο, αν γυρέψουν την βοήθειά του. Ένας αντάρτης, καλή καρδιά, τον είχαν ξεγελάσει κι ανέβηκε στα βουνά, από τις αδικίες που είχε δει, από μόνος του, πάντως και μια βούκα ψωμί να ‘χε την μοίραζε σε ψίχουλα σε όλους, κι όταν βρέθηκαν μ’ άλλους αντάρτες σε ανάγκη, θα πεθάνουμε είπαν απ’ την πείνα, κι ο καπετάνιος πρόσταξε, ρίζτε κάτω τα όπλα και κάντε το σταυρό σας. Και πράγματι, σε λίγο βρήκαν τρόφιμα και προμήθειες. Και γω ως άτομο, τι έκανα στην ζωή μου; Ήμαρτον με πόνο και δάκρυ. Μόνο μ’ αυτήν την ελπίδα νικάμε ό,τι μας έρχεται. Τίποτ’ άλλο, μόνο με προσευχή, όταν θα παρακαλάμε με πόνο, με πάθος, λέγοντας. βοήθησε με, Κύριε, μόνο Εσύ είσαι η σωτηρία, μην φεύγεις απ’ την καρδιά μου....

Στην προσευχή λέω, καθάρισε με από τα άθελα και τα κρύφια.

Γιατί Θε μου, να σε πικραίνω;

Να προσέχουμε, να ‘χουμε σεβασμό σ’ όλους τούς Αγίους αλλά και στον κάθε άνθρωπο, ας είναι και κακός.

Παρακαλάτε να τον συχωρέσει... Ο αμαρτωλός για να σωθεί πρέπει να αγωνιστεί πολύ, όπως αγωνίζεται ένας για να κάνει περιουσία καινούργια. Χαρά στον άνθρωπο που θυσιάζεται γι’ αυτό και κλαίει γι’ αυτά που πιστεύει.

Για την πίστη

Ο αναμάρτητος Χριστός είναι φως εκ φωτός και για να μας εμπιστευτεί πρέπει να δει τα παρακάλια μας, τα καλά μας έργα, και τις προσευχές μας.

Κάθε Κυριακή πήγαινα στην Εκκλησία (τόρα με το ‘να πόδι κομμένο, και τυφλός, ακούω από ραδιόφωνο). Η Εκκλησία βοηθά πολύ τον άνθρωπο, σα παιδί της. Χαράματα ζύπναγα την Κυριακή... Κάθε μέρα, για να έχει το άλογο μας κουράγιο, ήθελε βοσκή. Τις Κυριακές, πέντε η ώρα το πρωί, το ‘δενά στον βάλτο, στις καλαμιές και ήμουν έτοιμος για την εκκλησιά.

Θα παίρνουμε παράδειγμα τον αναμάρτητο Χριστό. Ποιον να έχουμε φίλο άλλον; Πουθενά εμπιστοσύνη αλλού. Φίλος μας ο αναμάρτητος Χριστός που μεγάλωσε με φτώχεια, με τυράννια...

Η λατρεία του Θεού είναι λαχτάρα. Να παρακαλάμε την μανούλα του. Σώσε μας! Τούς Αγίους να έχουμε μπροστά μας: άλλοι λιανισμένοι, άλλοι σφαγμένοι, άλλοι πετροβολημένοι.

Το πρωί θα κάνεις τον σταυρό σου, αυτό το ρόφημα σου. Άμα είχαμε πίστη θα θεραπεύαμε.

-Πως να εμπιστευτούμε στον Θεό;

-Αυτό είναι εμπειρία. Εμείς να Τον βλέπουμε με δεμένα τα χέρια και να τον χτυπάνε με το καλάμι. Εμείς θα πιστεύουμε σ' Αυτόν και θα είμαστε οι πιο θεραπευμένοι. Στόχος μας είναι το φως, πως να έχουμε το φως, αυτό είναι η καλύτερη περιουσία.

Σαν την καλοσύνη, σαν το φως που χαρίζει δεν υπάρχει μεγαλύτερο. Εξ' αρχής υπάρχουν καλοί και κακοί. Με το πέρασμα του χρόνου χάνονται οι καλοί. Όσο χαλνά η ανθρωπότης αραιώνουν οι πιστοί σιγά - σιγά.

Οι πιστοί είναι σαν τις κολώνες που στηρίζουν μια πλάκα. Αναφέρθηκε στην κ. Ελένη που γηροκομούσε την εκατοντάχρονη σχεδόν μάνα της με αγάπη και υπομονή, διαβάζοντας το Ψαλτήρι, κι είχε οσιακό τέλος, λέγοντας το «Ραντιείς με ύσσωπω και καθαρισθήσομαι». Να, τέτοιοι χαρακτήρες είναι δυσεύρετοι. Και για μια άλλη κ. Άννα, με καρκίνο που δοξολογούσε τον Θεό, αναφέρθηκε. Και με την ευκαιρία αυτή να σημειώσουμε πως ο κ. Τάσος μόνο σε καλά παραδείγματα επέμενε, χωρίς να σχολιάζει τα άλλα. Σε θέματα σκανδάλων, στον κλήρο κάποτε, έλεγε. Ο Χριστός μας λέει, στην καθέδρα του Μωυσή κάθισαν οι γραμματείς, όσα σας λένε να τα κάνετε, κατά τα έργα τους να μην κάνετε και σκέπαζε, αλλάζοντας θέμα. Η καλοσύνη, το θεμέλιο καλοσύνης πρέπει να συνοδεύεται με καθαρό έργο.

Το βήμα του Χριστού είναι «άνωθεν» Σοφία. Αν ήταν ανθρώπινο κάπου θα σκόνταβε. Κάθε πράγμα έχει την εποχή του. Υπάρχει και εποχή αμαρτίας. Η δύναμη του Θεού είναι πανταχού. Όπως ο ήλιος που όλους τους φωτίζει.

Η Αγία Φωτεινή, η Σαμαρείτισσα, όταν μετάνιωσε κατατάχτηκε στον μαρτυρικό χορό.

Μήπως κι ο Χριστός δεν κουράστηκε στην έρημο; Κι όμως δεν έκανε πίσω.

Δεν θα βασίζεσαι στην δική σου δύναμη. Δεν θα σας αφήσω ορφανούς, μας είπε στο Ευαγγέλιο. Ωρα τώρα είναι κανείς να γυρέψει βοήθεια και θα τον απαλλάξει αμέσως, γιατί ξέρεις τι σκοτάδι είναι μέσα στον κόσμο; Μόνο ένα πράγμα να πιστεύουμε, τον αναμάρτητο Χριστό, ότι είναι φως εκ φωτός.

Η πίστη μας είναι ζωντανή. Μέγας είσαι Κύριε! Δες στον βίο της Αγίας Θεοδώρας που ήταν στην Αλεξάνδρεια τον 5ο αιώνα. Αυτή κόπιαζε, με αφάνταστους κόπους να ξεπλύνει την αμαρτία της και πήρε το χάρισμα να θαυματουργεί....

Για Πίστη και Ευαγγέλιο

Η Πίστη είναι εμπιστοσύνη στον Θεό.

Όπως κρέμεται αυτό το σκυλί σε μένα, έτσι και γω κρέμομαι στον μεγάλο Θεό που μου λέει, πίστευε σε μένα. Στο βραχυκύκλωμα που παθαίνουμε μέσα στον κόσμο, το φάρμακο είναι η προσευχή.

Ο Χριστός απολύει ένα αγκίστρι από πάνω για να μας γλυτώσει από την πύρινη κόλαση που είναι ο κόσμος, γι' αυτό να παρακαλάμε με πίστη.

Να ζητάς προσευχή σαν πουλάκι άρρωστο, αδύναμο, δειλό, και να 'χεις τον εαυτό σου σα μυρμήγκι φτωχό.

Η πίστη είναι σα μαγνήτης.

Έρχεται ώρα που σε λέει. επιστρατεύεσαι! Σαν τον τελώνη, σαν τον Ματθαίο. Αν δώσεις σημασία, αρχινάς να προσεύχεσαι και σ' αρέσει αυτός ο δρόμος, κλαις γι' αυτόν, ό,τι και να 'χεις το καταπολεμάς μ' αυτό το κουράγιο. Έχεις κανόνα πίστεως. Αν όχι, φεύγει το Πνεύμα του Θεού, η χάρη του Θεού είναι το μεγαλύτερο πράγμα.

Εγώ εξελεξάμην, λέει ο Χριστός, οικογένειά μας να είναι οι Άγιοι. .

Το Ευαγγέλιο τώρα είναι ορφανό και σα να κλαίει! Μόνο άμα κάνης τα έργα του Ευαγγελίου, τότε θα το πονέσεις και θα το κλάψεις.

Εσένα ο κόσμος σου θα είναι ο αναμάρτητος Χριστός. Μόνο ο αναμάρτητος Χριστός είναι για μένα, αλλιώς δεν ξεκολλάς από τον Σατανά. Όλοι πολεμάν να τον βγάλουν άκυρο τον Χριστό, αλλά δεν θα τα καταφέρουν. Όπως με την ξαστεριά, βλέπεις ένα αστέρι εδώ, ένα αστέρι εκεί, έτσι θα είναι οι δίκαιοι. Είναι αριά - αριά.

Στύλος ακλόνητος, κάποιιοι χριστιανοί. Έχει και τώρα σαν τον Λωτ ανάμεσα στον κόσμο. Έως την συντέλεια του αιώνος, που γράφει, και δεν θα σταματήσει αυτό, «νυμφευόμενοι και νυμφεύοντες», και θα 'χει όμως και αγίους.

Χαρά στον άνθρωπο που θ αγωνίζεται να είναι έμπροσθεν του Θεού. Να μένει σ' αυτήν την οικογένεια.

Τότε θα σωθεί!

Όταν είναι καθαρά τα «έγκαρδά» σου, τον θεωρείς όλον τον κόσμο σαν τον εαυτό σου, και λυπάσαι και προσεύχεσαι.

Δεν είναι μόνο να παραδεχόμαστε Θεό αλλά και να λατρεύομε.

Άμα φτάσεις στην λεπτότητα δεν σε χωρά ο τόπος, άμα αμαρτήσεις σε κάτι, ελέγχεις και το ελάχιστο, αν δεν το ελέγξεις, θα σε μολύνει. Το παραμικρό αμάρτημα πρέπει να το κάνουμε προσευχή ώσπου να λυώσει.

Γιατί να ρίξω το βάρος στον Θεό με το γιατί; Εκ του πονηρού είναι να στεναχωριέται κανείς με το γιατί. Άμα το καλλιεργούμε το γιατί, είναι εκ του πονηρού, για να σε εξολοθρεύσει. Ο διάβολος δίνει όλες του τις δυνάμεις για να μην χάση την συμμετοχή που έχει μέσα μας. Με την απελπισία καταβολαδιάζομαι. Πέφτω στο ήμαρτον, προχωράς σε έργα καλοσύνης, έρχεται το φως.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη απ' το πιστεύω. Κατά την πίστη σου, ας γίνει... Η πίστη κλονίζεται γι' αυτό θέλει επιφυλακή, μην φωλιάσει μέσα μας και μας ντελαπάρει η αρνητική δύναμη.

Μόλις σκανδαλιστούμε, πολλές φορές να πούμε, ήμαρτον, όχι μία και δύο....

Τα παράπονα μας επάνω, στον Πατέρα μας, επειδή είναι τα έσχατα. όταν ένας επιμένει γερά, τον κυκλώνουν σατανάδες. Ο άπιστος έχει ένα σατανά, και μπορεί να ευλογήσει τα έργα του, ενώ ένας πιστός, που λέει όλο ήμαρτον, έχει γύρω του οκτώ σατανάδες για να τον κλονίσουν, κι όλο κατσιποδιές του έρχονται. Ο Χριστιανός όμως όχι σκυθρωπάζων... πως να φέρεις χαρά μέσα σου; αδιαλείπτως προσευχή.

Ήμαρτον... Ήμαρτον... Θα καταπραΰνουν τα ένστικτα σου. Εσύ μόνο, Κύριε, θα μας φυλάξεις. Εμείς δεν μπορούμε να φυλαχτούμε ούτε από αρρώστια ούτε από κακά.

Όλα σατανικά τα κινούμενα σήμερα. Ο Θεός δεν μπορεί να θέλει παρά το καλό μας, όχι την καταστροφή μας, αλλά εμείς βαδίζουμε ποιο δρόμο; του Άβελ; του Κάϊν; Ο κόσμος βαδίζει τον δρόμο του σκότους. Η Εκκλησία είναι άγρυπνη μέρα - νύχτα, το Άγιον Όρος σε επιφυλακή για να ζαπωθεί το καλό, σκέψου να σταματήσει κι αυτό.

Να μην χάσουμε το πιστεύω μας. Είναι το σχοινί που μας ενώνει με τον Θεό, που μας δένει με τον Θεό.

Εκκλησία: όπως μια μέλισσα μαζεύει απ' όλα τα λουλουδάκια λίγο - λίγο και τα κάνει μέλι, απ' όλα τα χρώματα της γης, έτσι κι ο Χριστός κρατά την καλοσύνη μες στην Εκκλησία.

Να μην σκανδαλίσεις την καλοσύνη, διότι φεύγει η χάρις του Θεού, φεύγει η δύναμις.

Το τάλαντο που λέει στην παραβολή ο Χριστός είναι η καλοσύνη. Όχι τα ταλέντα!

Κάθε Χριστιανός είναι λυχνάρι. Είναι καθρέφτης να βλέπεις το πρόσωπό σου. Κάποτε λέγαμε θα χαλάσει ο κόσμος... τώρα λέμε θα χαθούμε. Τώρα ξεσκεπάστηκε η ντροπή....

Οι ίδιοι εμείς θα χαθούμε. Θα λέμε σε λίγο, καλά που προλάβουμε και ζήσαμε.

Άραγε έχει καλούς; είναι κανείς να καταδικάζει τον εαυτό του, να σκέφτεται καλά;

Είχα στο νου μου όσους με περιφρόνησαν και λέγαν λόγια στην πλατεία, όταν με βλέπαν, ας πούμε... εσείς που κάνετε τούς μεγάλους σταυρούς και άλλα..., κι έλεγα. Αυτοί δεν ξέρουν ότι κάνουν κακό, είναι τυφλοί.

Νομίζουν ότι έτσι είναι.

Τον καλό τον μισάνε (πρότερον εμέ εμίσησαν). Το κακό καλπάζει. Σε βάζει να μαλώνεις. Για μερικούς ο καυγάς είναι η θεραπεία τους. Καυγάς ίσον η επανάσταση του κακού. Άμα είναι δικός σου άνθρωπος, πες ένα λόγο, Κύριε Ιησου Χριστέ, διά της Θεοτόκου, ελέησον με, και θα φέρω αυτόν τον άνθρωπο πάνω από μένα και θα παρακαλάω γι' αυτόν.

Άμα είναι όμως ξένος, μην κάνεις άλισβερίσι μαζί του, θα σ' αδικήσει..., απόφυγε... Άμα είναι η κατασκευή του τέτοια, μην μαλώνεις μαζί του...

Όταν λες είμαι αδικημένος από παντού, ρίχνεις το δίκιο όλο επάνω σου και επαναστατείς, ενώ αν πεις: αυτό το Φως(ο Χριστός) βγαίνει για όλον τον κόσμο, εγώ κάνω άραγες αυτό που θέλει; Πως να ελέγξω; (βγάλε τον δοκό από τον οφθαλμό σου, λέει). Το πολύ - πολύ να πεις είμαι και γω στην ίδια ζυγαριά (Άρας τον σταυρό και ακολουθεί μοι).

Άμα κάνης καλοσύνη, ε γίνεσαι πάντα βαρετός.

Ε... θα πούνε... άστον αυτόν..., δεν έχει καμία απόδοση..., άχρηστος είναι... Εμείς όμως ούτε να το βάλουμε στην ιδέα μας... Να 'χουμε τούς Αγίους στην οικογένειά μας να τούς παρακαλάμε, τον Χριστό σταυρωμένο

μπροστά, την Παναγία... Μακάριοι οι πενθούντες, είναι αυτοί που βλέπουν τον αναμάρτητο Χριστό μπροστά τους.

Μακάριοι είναι δυσεύρετοι.

Εμείς ανήκουμε στην οικογένεια των Αγίων. Εκείνους να παρακαλάμε να μας καταδεχτούν. Στεναχώρια όχι για το τι μας κάνουν οι άλλοι, στεναχώρια κυριότερη άμα αμαρτήσεις, που δεν το επιτρέπει ο αναμάρτητος Θεός. Τα παράπονα μας εκεί να μας συχωρέσει να μην πιάσουν ρίζα μέσα μας.

Για έναν που μας φέρνει δυσκολίες να πούμε: Αυτός είναι η αίτια που θα με σώσει, να μην τον κερδίσει μόνο το σκότος. Ποτέ να μην σκέφτεσαι πονηρά. Η πονηρή ιδέα κακό επεξεργάζεται. Να πεις Κύριε Ιησού Χριστέ.. και έτσι δεν γίνεται κτήμα σου η ιδέα αυτή. Γιατί αλλιώς γίνεται επαναστάτης ο εαυτός σου. Που να βρεις άκρη με τούς άλλους; Καθένας έχει ράτσες τέτοιες, τόσες....

Το Άγιο Πνεύμα δεν κατεβαίνει στον περήφανο να τον φωτίσει. Για να μην καλλιεργήσουμε το μίσος, να μην ζυμωθούμε με κακία..., να λέμε στον Πατέρα ήμαρτον..., στον Χριστό με τα αίματα στον Σταυρό, στους Αγίους Πάντες... Να μετατρέψεις την συνείδησή σου από μίσος σε καλοσύνη.

Ο πολυμήχανος σε παγιδεύει σιγά - σιγά και φεύγει η θεία Χάρις, και ούτε μπορείς να δώσεις άνω προσευχή. Άμα πεις για τον άλλον, που σε έκανε κάτι, γιατί εμένα να με κάνεις έτσι; πάει! Είμαι πεσμένος στα πόδια του εχθρού μου, αλλιώς θα μείνει στη συνείδηση το μίσος.

Στο Ευαγγέλιό μας, που είναι το βήμα του Χριστού, απαγορεύεται η κακία. Να τον πάρεις στην προσευχή σου, Κύριε Ιησού Χριστέ..., και να παρακαλās να τον συχωρέσει, για να μη ριζώσει η κακία, διότι γίνεσαι τότε κτήμα άγιο, ακαλλιέργητο, εκτός καλοσύνης...

Αν, όμως, πω ήμαρτον... και φέρω την μεγάλη δύναμη στο Φως και παρακαλώ να συχωρέσει όλο τον κόσμο, που είναι καλύτεροι μου αν σκύψω το κεφάλι μου και πω, εγώ τι έκανα στη ζωή μου; Θα βρω ταπεινώση. Κι αυτό, το να μην σκεφτείς ότι εγώ αδικούτηκα, προέρχεται από προσευχή. Ανάλογα με την δύναμη της προσευχής, έρχεται ταπεινώση.

Μόνο όσοι είναι στα πόδια του Χριστού, είναι μια ξεχωριστή οικογένεια. Θέλει αγώνα, να μην αφήσουμε τον σατανά να μολύνει τον λογισμό. Μόλις έλθει λογισμός, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με..., γιατί η δύναμη του Θεού, είναι δύναμη καλοσύνης. .

Εμένα πολλοί κοιτούσαν να με κατεδαφίσουν..., άκρια δεν βγάζεις... ούτως εδίωξαν και τούς προφήτας προ ημών... αλλά εξ αρχής ήταν οι διωγμοί σε δίνει μια κεντριά και σε ξεπατώνει. Η απιστία των άλλων είναι σα βουνό. Σε φαίνεται βουνό ό,τι σε πει ο άλλος. Η στεναχώρια είναι βουνό. Αυτό θα πει, πες στο βουνό να πέσει στη θάλασσα! Μόνο η προσευχή λιώνει αυτό το βουνό. Που να τα πεις αυτά να σου φύγουν; Γι' αυτό όσοι πιστεύουν, πρέπει να ανταμώνουν, να δίνουν κουράγιο ο ένας στον άλλον.

Ελάχιστη πίστη να έχεις, σα κόκκο σιναπιού, θα φύγει. Ενώ άμα δεν έχεις πίστη, γίνεσαι άγριο θηρίο, δεν σε χωρά ο τόπος ή θ' αρρωστήσεις ή θα μαλώσεις. Ο καλός Θεός να μας δίνει δύναμη. Να φωνάζουμε, εσύ αναμάρτητε Χριστέ, θυσιάστηκες για τον κόσμο, βοήθησε με κι εμένα τον αμαρτωλό.

Βέβαια οι πολλοί σέβονται τον σκληρό άνθρωπο. Για τον μαλακό άνθρωπο, τον ευγενή, λένε κοροϊδίες: λαλάδ' είναι... αποχαμναδ', αυτό το λαγκιόλι (= χαζός) ξύκης, καρακοντάκι, κακαβάνης... Όση καλοσύνη και να κάνεις ποδοπατιέται, δεν φαίνεται... Όμως, γράφει, να είστε φρόνιμοι σαν όφεις. Να εγώ πως το θυμάμαι αυτό: Ήμην τότε τσομπανάκος, καμιά 18 χρονώ, παν στα καλά μου και τα πρόβατα τα 'πιασε ζέστα και μαζεύονταν σα γροθιά, πίσω είχαν τον ήλιο, οι μούρες μπροστά σα κότσια χεριών βλέπαν, και τότε είδα ένα φίδι τυλιγμένο, το κεφάλι του πάνω και μ' έβλεπε και τίναζε τη γλώσσα του. Μόλις έκανα να σηκώσω το ραβδί μου απ' το δεξί χέρι, έβγαζε τη γλώσσα του... Κάνω τα πρόβατα πίσω, τ' αναμερώ... μόλις ξανάπιανα τη γκλίτσα, τίναζε σα κύματα τη γλώσσα του... δεν μπορείς να το χτυπήσεις έτσι κουλουριασμένο... πρέπει να το χτυπήσεις απ' τη μέση και πάνω για να σπάσει, αλλιώς θα τυλίγονταν στο λαιμό μου αμέσως... Πισωπάτησα και δε με πείραξε... Πελώριο φίδι, κάτι άσπρα, γαλατάδες λέγονται...

Η καλοσύνη θάβεται εδώ στη γη. Η καλοσύνη δεν πιάνει τόπο σ' ανθρώπους. Πιάνει τόπο στον Θεό. Βρίσκεις δικαίωση μόνο στον Θεό.

Άμα αχρηστευτεί ένα κοπάδι πρόβατα και δεν βγάζουν γάλα, δεν έχει καλά αρνιά, χαλάει σιγά - σιγά το κοπάδι, χαλάει και η ράτσα, και τότε λέει ο τσομπάνης, δε με συμφέρει, και παίρνει απόφαση στο χασάπη να τα δώσω! Έτσι και η ανθρωπότητα χαλάει σιγά - σιγά. Ωσπου θα 'ρθει η Αγανάκτησις, η Δύναμις που κρατάει το γένος αυτό και τότε αλλοιμόνον....

Να το χαίρεσαι όταν είσαι πρόβατο εν μέσω λύκων. Ο Σατανάς είναι μουσαφίρης στο σπίτι σου και θέλει να σ' αρπάξει... Ο Θεός δεν έχει κόψει το δικαίωμα του πονηρού να πειράζει, του άφησε δύναμη για να ελεγχθεί ο άνθρωπος, για να δοκιμαστεί. Δίχως δοκιμασία δεν σώνεται κανείς.

Πως έκλαιγε η Παναγία για τον Υιό της στον Σταυρό, έτσι κλαίει για τον καθένα χριστιανό που πιστεύει.

Κάποτε... (αντά δε τα λέω, μα τώρα...) προσευχόμουν και όταν έφτασα στο ύψος, στον θρόνο ψηλά και ζητούσα βοήθεια..., πριν λίγα χρόνια, τότε που είχα τυφλωθεί απ' το ζάχαρο..., κι Όμως βλέπω μια Γυναίκα, φορούσε στιμέλα (σα μαντήλι στο κεφάλι) κάθισε απέναντι μου και μ' έβλεπε, κι όσο με κοίταζε δάκρυζε, κι όσο δάκρυζε άστραφτε το δάκρυ της. Θυμάμαι το δάκρυ. Αυτό το δάκρυ έπεσε στην καρδιά μου. Αυτό το δάκρυ μην το βγάλεις απ' την καρδιά μου. Ήταν μεγάλη χαρά, κουράγιο πήρα όταν το είδα, αν και τυφλός που είμαι, αυτό...

Μια άλλη φορά είδα ατέλειωτο φως. Βλέπω ένα Φως απ' τη γη να ανεβαίνει, με πήρε λαχτάρα κι έλεγα μ' όλη μου την καρδιά Άγιος ο Θεός... Άγιος ο Θεός..., σηκωνόταν τα «όστέα μου», χάνεται άμα συναντήσει ο άνθρωπος το φως, χάνεται όπως το αλάτι το ψιλό μες στο νερό.

Όταν έλθει το φως! Σαν ηφαιστειο φως. Έξι εφτά χρόνια το θυμόμουν δάκρυζα, και με λαχτάρα φώναζα, Άγιος ο Θεός!....

Αυτά δε λέγονται... Εγώ παρακαλώ να με δει η Παναγία όχι να την δω εγώ... Η Παναγία, στη γη βρίσκεται η Χάρη της. Να πηγαίνουμε στις Χάρες. Οι άγιοι είναι εδώ και μάχονται να μας γλυτώσουν.

Όπως κλαίει η Παναγία στον αναμάρτητο Χριστό, έτσι κλαίει και για κάθε Χριστιανό. Κλαίει αλλά δεν την βλέπουμε. Διά να την δούμε δεν είναι δικό μας δεδομένο. Είναι «άνωθεν».

Άλλος με παρακάλια κρατά την θεογνωσία, να μη χάσουμε αυτό που πιστεύουμε. Άλλος ξετροχιάζεται. Όχι μόνο να διαβάξεις αλλά και να πράξεις, τότε θα το πονέσεις το Ευαγγέλιο. Η μεγαλύτερη απόδειξη της άλλης ζωής είναι η Παναγία που παρακαλάει δακρυσμένη όπως στο Σταυρό, τον αναμάρτητο Υιό της.

Για την πρόνοια του Θεού

Στα 40 μου χρόνια με βρήκε το ζάχαρο, ευλογία μεγάλη! Πολλές φορές έπεσα σε κώμα από ψηλό σάκχαρο κι άλλες σε ζάλη από υπογλυκαιμία. Μια μέρα, ήμουν στα χωράφια μέσα, ένα χιλιόμετρο μακριά απ' τη δημοσιά. Μόνος, μέσα στ' αγριόχορτα. Και με πιάνει ζάλη, έπεσε το ζάχαρο. Δεν πατούσα θαρρείς στα πόδια μου, σηκωνόμουν στον αέρα, σα να 'μωνα πάνω από τη γη. Για να συνέλθω, για να βάλω κάτι στο στόμα μου, έπιασα να τρίβω τα στάχια, σαν τούς μαθητές του Χριστού, που λέει, όταν περπατούσαν στα χωράφια πετούσα τα άγανα και μασουλούσα το στάρι, με κόπο πήρα να γυρίσω σπίτι. Μόλις έφτασα απέναντι απ' το σχολείο, φώναξα μ' όση μου απόμεινε δύναμη ψωμί! παρά τρίχα γλύτωσα. Άλλοτε το 'παθα μες στον μπαξέ. Μόλις ξεξεύω τ' άλογο με πιάνει ζάλη, τα πόδια μου διπλώναν, δεν άνοιγαν, μπήγω το παλούκι και κρατιόμουν απ' τις ρόδες του κάρου. Έπιανα με τα χέρια τις ρόδες του κάρου να σηκωθώ. Συνήλθα, μετά 2 ώρες, τα χέρια μου κατσίρντουσαν... Άλλη μέρα πάλι, καθάριζα χόρτα και ξαφνικά χάνω τον κόσμο, άρχισε να σκοτεινιάζει και πέφτω πάνω στην καθίστρα του κάρου, πόση ώρα δεν ξέρω... Άλλοτε ξάπλωσα πάνω στον δρόμο, καλά που 'χα μαζί μου ένα μικρό σκυλάκι, που καθόνταν πάνω απ' το κεφάλι μου στα δυο του ποδάρια όρθιο. Τι εκτίμηση δίνουν τα σκυλιά στον άνθρωπο! Αυτό μ' έσωσε τότες γιατί έτσι που 'μαν ακίνητος στην ερημιά αν έρχονταν τσοπανόσκυλα, που ήταν σα λύκοι, απ' τούς τσομπανέους, θα μ' έτρωγαν...

Πολλές φορές γλύτωσα από θαύμα. Τότε, με τούς αντάρτες απαγορεύονταν, όλοι μέσα στα χωριά κλεισμένοι ήταν. Από την Π... έπρεπε να πας ως τη Να.....για να βρεις άνθρωπο. Εγώ όμως, κάθε μέρα τα πρόβατα μου τα πήγαινα έξω Μετά στο μαντρί κι εγώ καθόμουν σ ένα καμαράκι μ' ένα φαναράκι. Σφαιρές βούιζαν απ' έξω, τα πρόβατα όρθια, δεν τα 'πιανε ύπνος. Τα πρωινά τα πήγαινα στο βουνό για βοσκή. Ένα βράδυ έρχεται, κει που μέναμε σε κάτι αχερώνες μέσα, ένας και λέει στη μάνα μου εμείς οι Μάηδες αποφασίσαμε να σκοτώσουμε τον Τάσο, γιατί νόμιζαν πως πάω ψωμί στους άνταρτες, πως είμαι σύνδεσμος.

Εγώ παρόλ' αυτά συνέχιζα να βοσκάω τα πρόβατα μου στο παχύ χορτάρι που μόνο λαγοί παγαίναν. Βγαίνουν οι στρατιώτες παγάνα, μα εγώ γλύτωσα....

Άλλη μέρα, μόνος μου ήμουν με τη γκλίτσα μου μέσα σε μια πολιάνα, λιβάδι με χορτάρια, και βλέπω να περνάνε μαυροσκομφηδες με πολυβόλο στην πλάτη. Ολόκληρος λόχος πέρασε. Άγγελος Κυρίου με προστάτευσε, 17-18 χρονώ, θα 'μουν... γιατί απαγορεύονταν να βρίσκομαι εκεί που ήμουν (πίσω από το χωριό σαν άγρια ζούγκλα ήταν). Κι όπως περνούσαν αυτοί από δίπλα μου ούτε ένα πρόβατο, δεν σκιάχτηκε, δεν κουνήθηκε. Ούτε σκυλί να γαυγίσει. Πέρασαν και 'φύγαν. Απ' τις φυλακές ήταν βγαλμένοι, τούς όπλισαν, σα χάρος πέρασαν 5 βήματα κοντά μου... Βλέπω έναν να προχωρά σα σκαντζόχοιρος με όπλο, από μια πλαγιά στην άλλη. Φτάνω ψηλά, με ρωτάν, είδες τίποτε; Τίποτα, λέω...

Μετά, ξάπλωνα σ ένα λάκκο, σα μνήμα και κοιμόμουν στο λάκκο. Τότε με το αντάρτικο, η Ρωσία, ούτε ασπιρίνη δεν έστελνε στους αντάρτες σα δεν παίρναν μια πόλη.

Μια ιστορία που άκουσα απ' τον εμφύλιο, για να δεις, πως ο αναμάρτητος Χριστός παντού δίνει παρών και βοήθεια... Ζήτησες βοήθεια; Δεν εξετάζει ποιος είσαι... Ήταν τότες σε ενέδρα οι αντάρτες στο βουνό... πέθνησκες από την πείνα και λέει ο καπετάνιος τους: αφήστε τα όπλα κάτω να κάνουμε τον σταυρό μας... Και βγαίνει ένας μπροστά τους και πάει με μια ομάδα και φέρνουν τρόφιμα για δυο μήνες... Ο Θεός κάθεται στον θρόνο και δεν κουνιέται και γι' αυτό έστειλε τον Υιό του τον Χριστό... Να θυμόμαστε τι είπε ο Φίλιππος στον Χριστό. Δείξον τον Πατέρα, και τι του απάντησε; Τόσο καιρό είμαι μεθ' υμών και δεν πιστεύεις; Πόσες φορές δεν γλύτωσα απ' τον Χάρο... Έτσι πίστευα στην Θεία Πρόνοια. Άμα φωνάζεις βοήθεια, θα δεις....

Δυο φορές σώθηκα από τροχαίο, στην δημοσιά. Την πρώτη φορά, περίμενα στην Π..... να περάσω απέναντι και ξάφνου έρχεται μια νταλικά με πλατφόρμα σα σίφουνας, έριξε ένα τηλεφωνόξυλο κάτω, πήρε την μισή γωνιά του Ν....., έπεσε πάνω στο καφενείο, και πήγε και σφηνώθηκε σε ένα σπίτι. Πώς φωτίστηκα και τραβήχτηκα παραμέσα... Την άλλη φορά, νυχτούλα ήτανε, κρατούσα το σχοινί του αλόγου, ήμουν έτοιμος να περάσω το δημόσιο, και να μια νταλικά. Κάνει τα' άλογο πίσω το κεφάλι, με γλυτώνει, (να το!... τόσο καιρό ήμουν μεθ' υμών Φίλιππε).

Τότε με τον πόλεμο, το χωριό μας ήταν κυνηγημένο. Μου λεν οι δικοί μου να πάω γάλα και ψωμί για το θέρο. Το χωριό ήταν περιτριγυρισμένο με συρματοπλέγματα, με αμπριά. Μόλις με βλέπουν, έρχονται με υποκόπανο με βαρούσαν να κιοτέσω. Εγώ έτρεχα στα βάτα να γλυτώσω. Τα πρόβατα σταλιάζαν στα πλατάνια... Σηκώνω τα χέρια ψηλά, με φέρνει μια με τ' αυτόματο με τη γεμιστήρα κι ακούστηκε τότε μια φωνή. Μη Παναγιώτη, μη, είναι απ' τα καλύτερα παιδιά! Σώθηκα!

Άλλη φορά, καμιά 35αριά χρονώ να 'μωνα, πηγαίναμε με το κάρο χαράματα στην Κ....., μας έριξε ένα αυτοκίνητο κάτω, το άλογο ψόφησε, εμένα με πήγανε στο νοσοκομείο. Με δώσαν, θυμάμαι, 5.000 για άλογο και 2.100 για κάρο....

Για την Μετάνοια και συχώρεση αμαρτιών

Ο αναμάρτητος Χριστός δεν εξετάζει το παρελθόν, ουδείς αναμάρτητος ει μη Συ ο δυνάμενος... Βάρδα όμως να μην αμαρτήσεις ξανά. Σε λέει τώρα που με γνώρισες, επιστρατεύεσαι! Σταμάτα εκεί πέρα. Όποιος γυρέψει βοήθεια, θα τον γλυτώσει. Το αμάρτημα είναι, να, όπως βρέχει..., ε... άμα βγεις έξω, θα βραχείς....

Η δύναμη καλοσύνης και την τελευταία ώρα συχωρά. Μόλις πιστέψεις σε φωτίζει, άμα δεν μας συχωρούσε, δεν θα είχε το φως.

Ο κ. Τάσος άκουγε κάθε μέρα το συναξάρι του Αγίου. Κάποτε, όταν άκουσε για τον Άγ. Μωϋσή τον Αιθίοπα, είπε. Έ, για να γλυτώσει κι αυτός και να αγιάσει πάει να πει, πως έχει ο Θεός για όλους... Γιατί όταν τον είπαν οι άλλοι βρε μαύρε, αυτός είπε στον εαυτό του, είσαι άξιος να μιλάς με ανθρώπους; Έτσι, να έχεις μπροστά σου όλα τα αμαρτήματα σου και τότε δεν θα κατηγορήσεις κανένα. Γιατί ο άλλος από κάρβουνο μπορεί να γένη διαμάντι.

Είναι κακό πράγμα να παγιδεύεται ο άνθρωπος, τότε δεν φεύγει από την δύναμη του σκότους. Η μετάνοια είναι ένδυμα του νέου ανθρώπου. Ξαναγέννηση είναι, όταν μετανοεί. του έρχεται τότε μία ευλογία και λέει ήμαρτον, και τότε ξαναγεννιέται. Ο Χριστός αν τον δεχτείς, σαν μαγνήτης σε τραβά με προσευχή. Όπως αν έχεις λεκέ στο ρούχο το πλένεις, έτσι με την προσευχή.

Η αγαθότης του Θεού είναι πιο μεγάλη απ' την δικαιοσύνη του, όπως τότε με την Νινευή που λυπήθηκε τα 120.000 παιδιά. Να μετανοούμε και να γινόμαστε άλλοι άνθρωποι. Να ενδυθούμε το Ευαγγέλιο, που είναι το

βήμα του Χριστού. Οι αμαρτίες, και σαν τις τρίχες της κεφαλής να είναι ή σαν τα φύλλα των δέντρων, όλες λιώνουν άμα πιστέψεις. Αν ένας μπορέσει απ' την ομίχλη να συνδεθεί με τον Θεό, είναι σαν ήρωας.

Άμα λυγίσει το δεντράκι με αμαρτία, το αμάρτημα είναι σαν το αλάτι στο φαγί. Το αμάρτημα εκείνο γίνεται λατρεία στον Θεό, αν πέσουμε στο ήμαρτον. Και το λάθος που κάνεις να μη σε ρίχνει σε απελπισία, αλλά κάνε μια προσευχή ώστε ο νους σου να πάρει άλλη στροφή. Αυτό που σε φώτισε εκείνη την ώρα, εκείνο το κλάμα, σε έσωσε, θέλει αγρύπνια στην προσευχή. Κλαίνε τα «οστεά» σου, δεν είσαι εσύ, άλλος σε φωτίζει.

Ο άνθρωπος είναι ένα φυτό, το χτυπάει αέρας, το λυγίζει, η αμαρτία γυρνά να μας ζυμώσει.

Θα σε φωτίσει ο Θεός τι να κάνεις, αρκεί να σταματάς στην καλοσύνη.

Κάποτε ήμαν στο χωράφι, ακούω χτυπά η καμπάνα, βγαίνω παραέξω ρωτάω, ήρθε ο ξομολόγος μαθαίνω, ξομολογήθηκες ποτέ; Μόλις τ' άκουσα, ξεζεύω το άλογο και πάω. Ας είναι καλά που πήγα, και συνεχίζω. Μόνο με «άνωθεν» φωτισμό αλλάζει ο άνθρωπος. Οι αμαρτωλοί όπου μετανοήσουν, επιστρατεύονται σαν θαύμα. Το δεμένο πλοίο και στη φουρτούνα έχει ελπίδα να σωθεί....

* Οι Γιαχωβάδες είναι ζιζάνια. Όπως σπέρνεις και μετά από λίγο βγαίνουν ζιζάνια έτσι κι αυτοί. Εγώ κάποτε ήρθα σε αντιλογία μ' έναν απ' αυτούς και δεν τον αφήνω απ' την προσευχή μου, παρακαλάω γι' αυτόν να πέσει στο ήμαρτον....

* Κάποτε στο χωριό μας εμφανίστηκε ένας που έλεγε ότι είναι της θρησκείας. Όταν τέλειωσε την ομιλία του, εγώ τον παρακαλούσα, γιατί είχα μεράκι να φιλοξενώ τούς ξένους, να έλθει στο σπίτι μας. Ήλθε, τον κοίμισα στο σπίτι μου. Σα ζύπνησε το πρωί με ρωτάει, πόσα χρόνια είσαι παντρεμένος; Πέντε του απαντώ. Πόσα παιδιά έχεις; Δύο του λέω. Και ξαφνικά πετιέται επάνω φωνάζοντας, φονιάδες! Φονιάδες! που είναι τα άλλα τρία; Κάθε χρόνο έπρεπε να 'χεις κι ένα παιδί... Τα' άλλα τα σκότωσες! Μα εγώ δεν είχα σκοτώσει κανένα.

Και ποια Γραφή διαβάζεις; με ρώτησε ξανά. Του έδειξα την Αγία Γραφή που είχα... Αυτό το Ευαγγέλιο μου το είχα αγοράσει από 16 χρονώ με τα λεφτά που πήρα πουλώντας ένα ζώο. Δεν το αποχωριζόμουν ποτέ. Στο στρατό το 'χα μαζί μου συνέχεια και το διάβαζα φανερά. Με βάλαν όμως κατσάδα κι ύστερα το διάβαζα κρυφά. Σ' ένα συναγερμό, μ' έπεσε, το έχασα. Το βρήκε ο μάγκερας, το πήρα και χάρηκα πολύ, που δε λέγεται.

Μόλις είδε ότι ήταν σε Μετάφραση, από ιερωμένο ορθόδοξο και με έγκριση της Εκκλησίας μας, παρ' όλα αυτά άρχισε πάλι τις φωνές. Πετάχτε τα! πετάχτε τα! Κι έφυγε και πήγε στο καφενείο κι εκεί με κατηγορούσε κι έλεγε, ούτε καλημέρα να μη λέτε στον Τάσο, άθρησκος είναι! Εγώ, δεν παραπονέθηκα, παρά παγαίνω, βρίσκω τον παπά και τον ρωτάω, δείχνοντας του το Ευαγγέλιο μου, μήπως είμαι σε αίρεση και δεν το ξέρω; Όχι, με λέει ο παπάς, και γω τράβηξα ήσυχος, δεν ήξερα να παρεξηγηθώ....

* Όταν τον ρωτήσαμε σχετικά με το αν είναι καλό για να τραβήξουμε τούς νέους στην Εκκλησία να έρχονται ντυμένοι όπως είναι και έξω (σκουλαρίκια κ.τ.λ.) είπε. Η Εκκλησία δεν είναι θέατρο να θέλει να κόβει όσο το δυνατόν περισσότερα εισιτήρια. Σκοπός είναι αυτοί που έρχονται να πιστέψουν ότι υπάρχει άλλη ζωή, Ανάσταση, Δευτέρα Παρουσία, αλλιώς τι να το κάνης το πλήθος, ...γιατί να τούς καλοπιάνεις να έρχονται όπως να 'ναι....

Για την μνήμη θανάτου και το μαρτυρικό του τέλος

Ε... δεν θα 'μαστε και απέθαντοι. Αφού υπάρχει θάνατος. Ε... Μπερεκέτ (= αρκετά) τόσο που ζήσαμε....

Μετά τα 70 χρόνια είσαι λαθραίος σ' αυτή τη γη. Ήμασταν τόσα αδέρφια, μοναχά εγώ έμεινα. Πάει τώρα, τις παχιές αγελάδες τις φάγαμε... Για τις αρρώστιες του έλεγε: αν δεν έλθει ο άνθρωπος σ' αυτό το σημείο, σ' αυτήν την παρακμή με την αρρώστια, δεν μπορεί να μπει στο νόημα. Μετά τις απανωτές εισαγωγές σε νοσοκομεία, λίγο καιρό πριν πεθάνει, έλεγε, η αρρώστια καλό πράγμα είναι. Σε βοηθά να μην αγανακτάς, να είμαστε υπέρ-ευχαριστημένοι που βρεθήκαμε σ' αυτό το έργο, να δοξάζουμε τον Θεό, δόξα σοι ο Θεός! δισεκατομμύρια φορές δόξα σοι, κι έκλαιγε... λέγοντας- Άγιος ο Θεός! Ο αναμάρτητος Χριστός, τι θέλει από μας; Χριστιανά τα τέλη. Ήλθε στον κόσμο να σώσει αμαρτωλούς. Να παρακαλάμε τον φύλακα άγγελο, που θα έλθει εκείνη την ώρα, να μας προφυλάξει από τα πονηρά πνεύματα μην μας πάρουν... Αχ, Θεέ μου, σώσε με! Αχ, Θεέ μου, σώσε με! Ελεήμων, ελέησον με ο Θεός! Η Παναγία, που είναι σα μια μάνα, να μας δεχτεί στην αυλή των προβάτων... Κι ενώ πονούσε τόσο πολύ ο ίδιος, σαν να του πριόνιζαν το γαγγραινιασμένο πόδι, είχε και την δύσπνοια απ' την καρδιακή ανεπάρκεια, παρακαλούσε για άλλους. Τις τελευταίες ημέρες

της ζωής του, έλεγε Αχ, Θεέ μου, σώσε την ανθρωπότητα! Θεέ μου, σώσε την ανθρωπότητα! Δε θέλω τίποτ' άλλο, δώσε μου την δύναμη και το κουράγιο τ' όνομα σου να 'χω στην καρδιά μου...

Πέθανε στο νοσοκομείο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, όπου είχε γίνει και νέα εισαγωγή ξημερώματα Δευτέρας 30 Αυγούστου 2004, χωρίς να χάσει καθόλου τις αισθήσεις του. Ζήτησε απ' τη γυναίκα του, να της ασπαστεί τα χέρια, που τον φρόντισαν τόσο καιρό, κι άφησε με ειρήνη το πνεύμα του.

Είθε, αγαπητοί αναγνώστες, το φωτεινό παράδειγμα του πιστού δούλου του Θεού, του ανθρώπου της προσευχής, Αναστασίου, να μας ενισχύσει, ώστε και εμείς να ζήσουμε εδώ στην γη, με σωφροσύνη, δικαιοσύνη και γνήσια ευσέβεια.